

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

РІК LXIII

БЕРЕЗЕНЬ

Ч. 3

Головний редактор – Ірена Чабан
 Редактор англомовної частини – Тамара Стадниченко
 Мовний редактор – Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Анна-Галя Горбач, Галина Кирпа, Марта Тарнавська
 Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СUA

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СUA \$25.00

Для інших передплатників \$30.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$40.00

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

VOL. LXIII

MARCH

№ 3

Editor-in-Chief – Irena Chaban
 English Editor – Tamara Stadnychenko
 Ukrainian Language consultant – Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Anna-Halia Horbach, Halyna Kyrpa, Marta Tarnawsky
 Kateryna Nemyra – Press

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$30.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$40.00

ЗМІСТ

Т. Шевченко. Заповіт	1
Леся Українка. На роковини.....	1
Василь Скуратівський. Світлиця Шевченківського “Заповіту”	2
Любомира Василечко. Хранитель духовних скарбів	5
Стефанія Гурко. Прилети весняний вітре	7
Марія Волощак. Мовностилістичні поради	8
Збережемо “Наше Життя”	9
Н. Наші Збори	10
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	11
Irena Danysh. Our Chechen Sisters	12
Elizabeth Kuczer. 80/70/60 UNWLA Detroit Celebrates	13
Ilon Sochynsky Shyprykevich. Crafting, Casinos, and Chapeaux: A Collage of Creativity from UNWLA Branch 113	16
Ihor Magun. The Expanding Medical Realm of Spirituality and Disease	18
Prune and Strawberry Cocktail	18
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СUA	19
Діяльність Союзу Українок Америки	22
Переступили межу вічності	29
Добродійство	32
Нашим дітям	34

На обкладинці: Т. Г. Шевченко. “Селянська родина”, 1843.
 “Історія українського мистецтва”. Том IV, книга I.

Підписано до друку 21 лютого 2006 р.

Ірина Куровицька, голова СUA.

Ірена Чабан, головний редактор.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову.

Передруки і переклади матеріалів з “Нашого Життя” дозволені за поданням джерела.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
 “OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя”
 просимо присилати на адресу канцелярії СUA у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc.
 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Леся УКРАЇНКА

НА РОКОВИНИ

Не він один її любив,
немов "красу-дівчину",
поети славили в піснях
віддавна Україну.

Від неї переймали сміх,
і жарти, і таночки,
її байки, немов квітки,
сплітали у віночки.

Той в ній давнину покохав,
той мрію молоденьку.
Він перший полюбив її,
як син кохає неньку.

Хоч би була вона стара,
сумна, змарніла, бідна,
для сина вірного вона
єдина, люба, рідна;

хоч би була вона сліпа,
каліка-недоріка, –
мов рана ятриться в ньому
любов його велика.

Як умру то половійте
мене на могили
Серед стіту широкого
Навкружених мамій,
Щоб ламби широкопали,
И Дмитро, и кручи
Було видно; було чути
Як раве равучій,
Як поїде з України
Усе наше море
Кровь вірашу... отойди в
И ламби и сорки
Все покину, и поїду
До самого Бога

Автограф "Заповіту" ("Як умру"...)

Вкраїна бачила не раз,
як тії закоханці
надвечір забували все,
про що співали вранці,

і, взявши дар від неї, йшли
до іншої в гостину;
вони не знали, що то є
любити до загину.

Він перший за свою любов
тяжкі дістав кайдани,
але до скону їй служив
без зради, без омани.

Усе знесла й перемогла
його любові сила.
Того великого вогню
і смерть не погасила.

(8. III. 1911 рік)

СВІТЛИЦЯ ШЕВЧЕНКОВОГО “ЗАПОВІТУ”

Нерідко, зустрічаючись, із випускниками шкіл, цікавлюся, чи знають вони, коли був написаний “Заповіт” нашим геніальним Кобзарем? І повірте на слово, більшість недавніх школярів не задумуючись, відповідають однозначно: “Тарас Григорович створив всесвітньовідому поезію в останні дні свого життя”. Делікатно намагаюся пояснити, що хрестоматійні рядки “Як умру, то поховайте...” з’явилися у розквіті творчих сил, напередодні заслання поета в Оренбурзькі степи. Співбесідники – одні збентежено, інші підозріло – стенають плечима: не може, мовляв, цього бути, адже такі твори пишуться на схилку літ...

Не будемо занадто прискріпливими до сьогоднішніх чи вчорашніх школярів. У цьому не тільки їхня провина, насамперед вона лежить на тих, хто укладав та затверджував куцу шкільну програму. В ній, на жаль, не знайшлося місця для висвітлення історії написання перлини політичної лірики. Відтак школярі, покладаючись на власну інтуїцію, вважають, що цей твір великий Кобзар створив наприкінці життя. Між тим Тарас Григорович написав його, коли поетові йшов тридцять другий рік.

То була друга його мандрівка на рідну Україну! Вона залишилася в житті Шевченка як найбільш плідна – за цей час Тарас Григорович зробив чимало малюнків, написав свої найкращі твори, зокрема й славнозвісний “Заповіт”.

У серпні 1845 року за завданням археологічної комісії він приїздить до Переяслава, щоб змалювати історичні та архітектурні пам’ятки давнього і багатого на події міста. Оскільки тут мешкав близький приятель А. О. Козачковський, то він і зупинився в нього. З Андрієм Осиповичем Шевченко познайомився 1841 року в Петербурзі, коли той навчався в медично-хірургічній академії. Почуття земляцтва переросли в дружні взаємини.

Затишна оселя міського лікаря гостинно зустріла Тараса Григоровича. Але, як тільки селяни довідалися, що в ній оселився Шевченко, помешкання нараз олюдилося – всім нетерпеливилось побачити улюбленого поета і почути з його вуст живі вірші. Відтак Козачковський змушений був організувати поетичні вечори, запрошуючи на них шанувальників огненного слова.

Перебуваючи в Переяславі, Тарас Григорович записував легенди й перекази, зустрічався з цікавими оповідачами, замальовував історичні пам’ятки, зокрема Покровську та Михайлівську церкви, Вознесенський монастир, давній кам’яний хрест на річці Альті, де загинув київський князь Борис...

Для віршів залишалося, отже, небагато часу. Тому Тарас Григорович змушений був використовувати будь-яку нагоду, навіть коли й нездужав. Так, зокрема, з’явився “Заповіт”. Рядки вірша “Як умру, то поховайте...” писалися

за дивної обставини. Оселившись наприкінці 1845 року в селі В'юниці (саме ремонтувався будинок Козачковського), Шевченко раптово занедужав. Господар спішно привіз його до Переяслава, щоб підлікувати. В одному зі спогадів А. О. Козачковський згадує: „У жовтні того ж року Шевченко приїхав до мене хворий і прожив у мене близько двох місяців. Уранці він звичайно писав, ніби граючись. Я саме мав тоді справу з євреями, і вони часом заповнювали мою вітальню, в якій Шевченко найчастіше працював, але цей гамірний кагал не тільки не заважав йому (хоча він міг би піти до кабінету), а навпаки. Продовжуючи писати, він прислухався до розмов євреїв, втручався в них і, розсмішивши чимось кагал, сам реготав, продовжуючи швидко і безупинно свою справу, без будь-яких виправлень”. За таких умов були написані дві поеми „Наймичка” і „Кавказ”, посвята Шафарикові до „Єретика”. Напередодні різдвяних свят поетове здоров'я знову погіршилося. Він майже не виходив зі своєї кімнати. Родина Козачковських робила все, щоб якимось допомогти гостеві.

Ледь підводячись, Тарас Григорович прихопцем присідав на краю ліжка і швидко щось записував на аркуші паперу. Надвечір 25 грудня 1845 року (7 січня 1846 – за новим стилем) гість покликав Козачковського. „Наберись терпіння, – мовив спроквола, – і послухай, що я написав тільки-но:

*„Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій...”*

Дочитавши щойно написаного вірша, поет відклав на сам кінець кушетки аркуш і стомлено приліг. „Прекрасний твір, – сплеснув у долоні господар оселі, – але ти, мій друже, поспішив трохи – твоє велике життя тільки починається”.

Тарас Григорович прискіпливо подивився на свого першого слухача „Заповіту”. „Надто зле почувуюсь, – мовив сумотливо. – Але, як кажуть, у кожного своя доля і свій шлях широкий, завершив діалог. – Добре, що я зараз на своїй, на рідній Україні. А воно й помирати не так страшно.

Ось за таких обставин, як засвідчують сучасники, і народився славетний Шевченків „Заповіт”, котрий завершив рукописну збірку „Три літа”. Вона, власне, й стала для царської охоранки найосновнішим „доказом”, щоб згодом заточити

невгамовного бунтаря в Петропавловську фортецю, а невдовзі без суда і слідства відправити на десять тяжких літ у солдатчину, позбавивши права писати й малювати. Відбуваючи заслання в Оренбурзьких степах, поет зі щемом у душі неоднораз згадував свого щирого приятеля. В одному з листів він писав Козачковському: „Чимало добрих спогадів зберіг я про старий Переяслав і про тебе, мій любий друже!”

Доки Шевченко відбував, за його ж словами, найжорстокіше, яке тільки можна придумати покарання, твори поета тим часом розходилися по всій Україні, їх вивчали напам'ять, ними жили і одухотворювалися, присягалися на вірність отчому краю й очищалися як молитвою. Серед цього списку особливе місце належало „Заповітові”.

Пізніше Іван Франко в „Присвяті” скаже: „Десять літ він томився під вагою російської солдатської муштри, але для волі Росії зробив більше, ніж десять переможних армій”. А в іншому есе – “Тарас Шевченко і його „Заповіт” – визначить роль і місце Великого Кобзаря: „Він є немов великий факел з українського воску, що світиться найяснішим і найчистішим вогнем європейського поступу, факел, що освітлює весь новітній розвиток української літератури”.

Про художню вартість „Заповіту”, очевидно, немає потреби говорити – про твір написано безліч досліджень як у вітчизняній, так і зарубіжній літературі. Ця поезія, за одностайною думкою вчених, уосібнилася серед найдосконаліших зразків світової політичної лірики. Про його всемогутню славу говорять і такі факти: твір перекладено майже всіма найосновнішими мовами нашої планети. Як революційна пісня твір набув великої популярності в роки громадянської війни, його бентежний музичний супровід кликав до бою, збуджував патріотичні почуття, вселяв досмертну відданість рідній землі, Вітчизні.

Щаслива доля судилася „Заповітові” й у царині музичної культури. На його слова написано понад 60 музичних інтерпретацій такими відомими композиторами, як М. Лисенко, М. Вербицький, Г. Гладкий, Я. Степовий, К. Стеценко, П. Демуцький, А. Александров, О. Спендіаров, С. Людкевич, Б. Лятошинський, Л. Ревуцький, Р. Глієр, Д. Кабалевський та ін. Проте найпопулярнішою залишилася мелодія, яку скомпонував Г. Гладкий і обробив М. Лисен-

ко. Легка і воднораз пронизлива до глибини душі пісенна мелодія, що стала позивними радіостанції „Промінь”, воскрешає всю широту поетового бачення:

*Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.*

Якщо уявно перенестися в січневе надвечір'я – оселю, де писалися ці рядки, кожен із нас по-своєму відтворить дух епохи. Але то будуть переважно інтуїтивні штрихи й уявлення. Ми ж віднедавна маємо нагоду доторкнутися до первісних витоків, де народжувався „Заповіт”.

У наш час залишилося небагато меморіальних пам'яток, так чи так пов'язаних з перебуванням Шевченка на Україні. Одна з таких – уцілілий будинок, де сто років з лишком тому поет створив твір, котрому судилося стати безсмертним.

На затишній вулиці, яка носить ім'я автора „Заповіту”, розмістився краєзнавчий музей з меморіальною кімнатою Т. Г. Шевченка. Тут усе нагадує той уже віддалений час, коли холодного зимового вечора, присівши край тахти, кволі пальці вимережили рядки, що бентежать і хвилюють не одне покоління людей:

*Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.*

Історія створення меморіальної кімнати Шевченка надто цікава. Сама ідея і її втілення належать шанованому всіма Михайлові Івановичу Сікорському. Року 1951-го, коли він тільки-но обійняв посаду директора краєзнавчого музею, одразу ж приступив до реалізації своїх задумів. Спочатку було створено спеціальну пошукову групу, в обов'язки якої входило дослідити, яким був у первісному вигляді будинок Козачковського (як відомо, він зазнав пізніше деякої реконструкції), відшукати давні експонати, котрі були б так чи так пов'язані з Тарасом Григоровичем і відтворювали його добу.

Роботу почали, як прийнято казати, з нуля. З цього приводу М. І. Сікорський згадує: „Якось я познайомився з академіком В. Г. Заболотним – нашим земляком. І з'ясувалося, що він знає онука Козачковського. Їхні родини дружили.

Володимир Гнатович бував у Козачковських, бачив обстановку в кімнатах і дещо запам'ятав. Тож, коли ми звернулися за допомогою, він активно включився в пошуки. Через знайомих відкупив музичну шкатулку і передав її нам. Це був один з перших і найцінніших експонатів – свідок перебування Тараса Григоровича в домі переяславського лікаря...”

Згодом працівники музею й самі законтактували з онуком Козачковського – Андрієм Йосиповичем та його дочкою Тетяною. Нащадки переяславського лікаря власноруч відшукали давні меблі, книги, інтер'єрне начиння, яке свого часу належало Андрієві Йосиповичу. Ця вдячна робота захопила їх, внук Козачковського і його донька перейшли працювати в музей.

Завдяки невтомним пошукам М. І. Сікорського та наукових працівників поталанило придбати у місцевих жителів власні картини Варвари Репніної, з якою Тарас Григорович був близько знайомий, зустрічався в Яготині і яка крізь усе життя пронесла палкі й чисті почуття до поета. В експозиції меморіальної кімнати зберігається і рукописний „Кобзар”, любовно списаний ще 1844 року переяславськими пошанувачами таланту Шевченка. Тут же й рідкісне лейпцігське видання 1859 року „Новые стихотворения Пушкина и Шевченки”, де, до речі, вперше було надруковано повний текст „Заповіту” (в Росії цей твір вперше повністю надрукований лише в 1907 році під редакцією П. Доманицького).

Кожен, хто не зачерствів душею, перебуваючи в Переяславі-Хмельницькому, не омине щасливої нагоди, щоб відвідати святиню нашого народу – будинок, у якому народжувалися „Наймичка”, „Кавказ”, „Заповіт”. На подвір'ї вас лагідно зустріне старезна акація, яку, як засвідчують перекази, посадили восени 1845 року Т. Г. Шевченко і А. О. Козачковський. Під іменним деревом якимось по-особливому усвідомлюються хрестоматійні рядки, котрі понад сто років тому народилися тут, щоб, як це завжди буває з геніями, стати безсмертними в народній пам'яті.

*І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.*

**Василь Скурятівський. „Посвіт”.
Художні оповіді, новели. Київ, „Молодь”, 1988*

ХРАНИТЕЛЬ ДУХОВНИХ СКАРБІВ

15 грудня 2005 року на 62-му році життя відійшов у вічність Василь Скуратівський – відомий український письменник, етнограф і фольклорист, людина високого національного самоусвідомлення. Ця шляхетна особистість добре відома українцям діаспори. Прикро і сумно, чому невблаганна смерть забирає з-поміж нас найдостойніших, найблагородніших.

Василь Скуратівський в редакції журналу „Наше Життя”.

Народився Василь Скуратівський у мальовничому хуторі Великий Ліс Коростенського району на Житомирщині. Його дитинство припало на повоєнні літа, коли підлітки змушені були завчасно підняти батьків та старших братів, котрі не повернулися з війни. Після закінчення факультету журналістики Київського університету ім. Т. Г. Шевченка Василь працював у районних та обласних газетах, збирав фольклорні та етнографічні матеріали. У республіканській періодиці та збірниках публікував матеріали народознавчого характеру, які були високо оцінені читачами. Редколегії газет неодноразово визначали автора переможцем своїх конкурсів. Національна Спілка журналістів України нагородила В. Скуратівського дипломом „Золоте перо”.

Працювати для української культури в часи тоталітарної системи, коли заборонялася наша традиційна обрядовість, народна пісня, релігія, могли тільки справді сильні духом, нескорені. Як говорив Євген Сверстюк „...доля людини на землі – витерпіти все і подякувати Богові за ту долю, яку тобі суджено. І що важливо – треба бути гідним своєї долі”. Власне, гідним своєї долі і був цей народознавець. Він пройшов сотні верст від хати до хати, щоби записати духовний дивосвіт нашого народу, щоби його відстояти. Нелегко було видати уже зібране. Багато клопоту вийшло з першою народознавчою книгою Василя Скуратівського

„Берегиня”. Як згадував автор, уже коли йшла верстка, її ледь „не зарізали”. Був 1987 р., і тільки завдяки Ліні Костенко, Олесеві Гончару та Валерієві Шевчуку „Берегиня” стала справжнім тріумфом, здобула величезну популярність. Якраз у той час почали вивчати народознавство в школах та вищих навчальних закладах. Книжку старались придбати вчителі, викладачі вузів, студенти та учні. Вона стала не тільки підручником, але настільною книгою. „Берегиня” – це наш скарб, що утверджує національні ідеали, відтворюючи поетичний світогляд і красу людських взаємин, веде нас до оберегів – давніх і добрих символів, які викупані у чар-зіллі, облагороджують людські душі. Зворушує синівська любов Василя Скуратівського у звертанні до своєї матері: „Мамо, – дивлюся ув теплі неньчині очі, в яких, здається, одсвічується вся блакитизна рідної землі, і запитую, – а що означає „Берегиня”? – Берегиня, любий мій синочку, – відказує вона, – це наша оселя. Усе, що в ній є, що ми нажили, що приберегли від своїх батьків та дідусів, чим збагатилися й освятилися хатнім пожитком, дітьми, піснею, злагодою чи суперечкою, добрим словом, спогадом у цій хаті – все це, щоб ти знав, і є берегиня...”

Все життя та творчість Василя Скуратівського пройняті духом самовідданості своєму народові, щоденному творчому пошуку. І хоч би що було, усвідомлюючи, наскільки ризикує

життям, він їде з експедицією у Чорнобильську зону, в епіцентр радіоактивних забруднень. Бо не може інакше: адже втрачається те, що схопити небавом буде пізно, а збереження пам'яток духовности буде вагомим виховним засобом для підростаючого покоління. Як зізнавався Василь, він починав свою творчість з новел, але туга за тим, що зникає, що треба зберегти, було першим поштовхом зайнятися вивченням матеріальної та духовної культури народу. А ще він завідував відділом етнографії в журналі „Народна творчість та етнографія”, де редагував статті, – то все проходило через його серце і руки.

Вибравши фолкльор і етнографію, письменник мусив миритися з тим, що його довго не друкували. Казали, що треба нових свят, сучасних. Проте, ніякі заборони не могли зупинити першої книжки „Берегиня”, що побачила світ тиражем 15 тисяч прим. Згодом, коли видавництво отримало цілий вал листів, вийшло ще 50 тисяч.

Про подвижницьку діяльність В. Скуратівського свідчить зорганізована ним фолкльорно-етнографічна експедиція „Чумацькими шляхами”, яка пройшла багато областей і збрала унікальний матеріал. Правда, експедиція не була суто науковою, але й прагнула прислужитися справі об'єднання Сходу і Заходу України, – всупереч тим, хто намагається нас роз'єднати.

Я вдячна долі, що мала можливість спілкуватися з цією непересічною особистістю, вдячна, що була залучена до експедиції і змогла охопити світ традиційної обрядовості, фолкльорне розмаїття, багатство старовинних пісень, прислів'їв, придибашок, звичаєве право, народні промисли і ремесла.

Я була знайома з творчістю Василя Скуратівського, але в експедиції пізнала його як людину з широким світоглядом, з доброю поетичною душею. Він був прикладом працьовитості, організованості і вимогливості, що допомагало тримати учасників експедиції у щоденному ритмі праці. Завжди скромний, уважний до людей, позбавлений почуття зверхності, з притаманною йому високою культурою експедиційної роботи, він умів налаштувати так і весь колектив. Уважав своїм обов'язком перед народом усе записати, щоб не пропала й зернинка духовного храму старовини,

бо це допомогло зберегтись нам як нації. Його одержимість і нас запалювала, ми розуміли, що за рік, два чи за кілька років може зникнути свідок, який закарбував у своїй пам'яті давнину, а з ним – його живе слово. А це важливе не тільки для нас сущих, але й для наших нащадків. Як сказав Іван Вагилевич „старовина дає початок сучасності”. З благословення Василя Скуратівського вийшла моя народознавча книжка „стежками відлуння” з його вступним словом.

Не можна не згадати про плідну працю нашого письменника з редакцією Української пізнавальної бібліотеки „Земляни”, заснованої 1992 р., яка завершилася виданням захоплюючої книжки „Святвечір” (2 томи). Це ґрунтовне видання побудоване на матеріалах етнокалендаря, де кожне свято має мітологічну структуру. Розуміючи історичне значення цієї праці, Патріярх Київський і всієї України Мстислав та Глава УГКЦ Мирослав І. Кардинал Любачівський прислали авторові благословення за те, що сіє на землі пращурів добро і злагоду та „за справи благородні”.

Після проголошення Незалежності України письменник-етнограф зміг повністю проявити свій талант, повертаючи народові його національну спадщину. Його перу належать ще такі народознавчі праці: „Місяцелик”, „Дідух”, „Посвіт”, він публікує статті в журналі „Наше Життя”, в газеті „Українське слово”, його творча спадщина відома не тільки в Україні, але й за її межами.

Настав час відродження, друкування без будь-яких ідеологічних вказівок. Настав час, коли можна відвідувати інші держави, довідуватися про життя і культуру наших співвітчизників. Василь Скуратівський відвідує Америку. Його гостинно приймають в українських родинах. Йому організують вечір в НТШ, він побував в Українському музеї Нью-Йорку, в Українському Інституті Америки. Ці зворушливі зустрічі залишили добрі спогади в українців діаспори про Скуратівського як про мудру людину, справжнього інтелігента з високою культурою наукової творчості.

У Нью-Йорку Василь Скуратівський надзвичайно радий зі знайомства з відомим пасічником Мироном Сурмачем, про якого чув ще в Україні. Досліджуючи українське і світове

бджільництво, Скуратівський планував захист дисертації про традиції бджільництва, та потім покинув. Ця наука, як і все до „перебудови”, вважалася хибною. Згодом цю тему він ґрунтовно висвітлив у своїй великій книжці „Кухоль меду”, яку подарував Президентові В. Ющенку.

Перебуваючи у США В. Скуратівський відвідав родину Любомира і Лариси Зеликів. У їхній світлиці він побачив багатство українських писанок – шедеври Софійки Зелик. Не сходило з дива, що наше традиційне писанкарство, цілком занедбане в тоталітарній Україні, є у повному розквіті за океаном. Свої враження від знайомства з цією талановитою родиною він залишив у вступній статті книжки „Берегиня з глибини століть”, до альбому Софії Зелик „Пише писанки бабуня, пише мама, пишу я”. „І ось парадокс, – висловився наш автор, – у той час, коли виробами нью-йоркської майстрині цікавляться чужинці, ми за жорстокого режиму не тільки не бачили їх, але й не знали про саму писанкарку”. Її твори експонувалися в одному з будинків Сенату США. І навіть Президент Р. Рейган настільки захопився ними, що придбав кілька писанок для себе.

Неперевершена заслуга Василя Скуратівського у редагуванні народознавчого журналу „Берегиня”, якому він присвятив 12 років. На його сторінках висвітлювалися аспекти матеріальної та духовної культури українського народу, маловідомі сторінки нашої історії, життя славетних та цікаві матеріали з діаспори. Це дає можливість різним дослідникам, науковцям, вченим та студентам користуватися важливими, раніше невідомими чи забутими, джерелами.

Вільнодумність В. Скуратівського була позбавлена духовного рабства, він завжди був віч-на-віч зі своїм народом. Завжди стояв біля джерел національної культури, історії, служив його високим ідеалам, був опозиціонером до всього, що гальмувало досліджувати і вивчати культуру. Йому боліла ганьба і неволя нашого народу, тішив світлий празник Помаранчевої революції.

Прикро, що закотилася ще одна яскрава зірка на небосхилі української культури, до болю жаль, що не стало людини, яка все своє трудне життя відстоювала духовні обереги та національні символи.

Любомира ВАСИЛЕЧКО,
етнограф

Стефанія ГУРКО

ПРИЛЕТИ, ВЕСНЯНИЙ ВІТРЕ!

*Прилети, весняний вітре,
з Рідної Землі.
Може, подих твоїй обітре
сльози на лиці.*

*Кажуть, плакати не личить,
сором від людей.
Може, легіт твоєї позичить
щастя для очей.*

*Принеси про юність спомин
на своїм крилі.
Хай почують в серці гомін
рідної Землі.*

Наша мова – калинова...

МОВНОСТИЛІСТИЧНІ ПОРАДИ

Із редакторського записника

Останнім часом посилюється потужний наступ на українську мову. Слово „двомовність” знову бродить шпальтами газет, журналів і залами дискусій. Фальшива теза про „гармонійну” російсько-українську двомовність, яку свого часу вороги української незалежності використовували для зомбування населення, і досі залишається впливовою в нашому суспільстві. Проголошення в окремих районах російської як другої державної (офіційної) мови безсоромно підтримують деякі народні депутати, навіть українці з роду-племени. На жаль, вони, очевидно, не усвідомлюють того, що жодна країна в світі не може викликати до себе поваги, основний етнос якої згоден жити в умовах колоніального статусу, в умовах фактичного утиску національної мови й культури.

„Не слід гадати, що зміцнення позицій мови відбудеться саме собою, – пише відомий мовознавець Орест Ткаченко, – або що нам би вибачили нащадки, якби через нерозум і недбалство ми втратили свою мову, і що це можна було б „списати” на „несприятливі обставини”. Мовна стійкість народу залежить не стільки від обставин, скільки від його бажання і волі. При бажанні можна воскресити навіть мертву або напівмертву мову, при небажанні – можна і з цілком живою мовою зробити мертву”.

Невтомне дбання про „інтернаціоналізм” дало вже свої гіркі плоди. Чимало українців, які послуговуються рідною мовою, зі слів, наприклад, „суперечність” і „протиреччя” віддають перевагу другому, попри те, що воно не дуже природне для нашої мови, бо не має похідних. Тим часом „суперечність” належить до великого словотворчого гнізда: **суперечити, суперечливий, суперечливість, суперечливо** („суперечити вимогам”; „суперечливість власної вдачі”; „суперечливі міркування”). Не можна писати й говорити: „називати **по прізвищах**” (замість „**на прізвище**”); „**вибачте мене, я вибачаюсь**” („**вибачте мені, прошу вибачення**”); „**крилатий вираз**” („**крилатий вислів**”); „**відношення до культури**” („**ставлення до культури**”).

Пам’ятаймо, коли йдеться про живі істоти, вживають слово „**відсутність**”. Але ні в якому разі не „**через відсутність доказів**”, треба – „**за браком доказів**”. Неправомірно також казати „**зазначені умови відсутні в тексті**” („**не містяться в тексті**”).

Багато сьогодні говориться про геноцид. На шпальтах газет можна прочитати, а з радіо й телебачення почути: „**геноцид проти народу**”. Тим часом „геноцид” у перекладі з грецької означає буквально „вбивство роду”. А загалом термін тлумачать як винищення народу чи певних груп населення. Прислівник „проти” тут зайвий. Тому правильно звучатиме так: „**геноцид народу**”. Отож не забуваймо хоч інколи зазирати до українських словників. Колись М. Рильський написав такі мудрі слова, які варто пам’ятати кожному:

*Не бійтесь заглядати у словник:
Це тишиний яр, а не сумне провалля;
Збирайте, як розумний садівник,
Достиглий овоч у Грінченка й Даля.*

Марія ВОЛОЩАК

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИДАННЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”
З НАГОДИ СВЯТКУВАННЯ 80-літнього ЮВІЛЕЮ СУА,
70-літнього ЮВІЛЕЮ ОКРУГИ
і 60-літнього ЮВІЛЕЮ журналу „НАШЕ ЖИТТЯ”
ОКРУГА СУА ДІТРОЙТУ СКЛАЛА 3,000 дол. на Пресовий Фонд.

Лідія Казевич – голова Округи Дітройт, Марія Червійовська-Зарицька – голова ювілейного комітету.

Управа і членки Округи СУА Дітройту та гості святкування.

*Діти сиротинця у Дніпропетровську, яким допомагає 96-й Відділ
(див. „Наше Життя”, лютий, стор. 21.)*

НАШІ ЗБОРИ

Гумореска

Я люблю ходити на збори. Останньо це в мене просто хвороба.

У пресі дивлюся за оголошенням про збори, у приятелів лише розпитую про збори. Одним словом, де тільки збори, я там. У неділі на Богослуженні я нетерпеливо чекаю, що заповідатиме панотець. Почув, що будуть збори, я про все забув. На “Со миром ізидем” я – з церкви та й до домівки. Закурив і чекаю.

Правда. Є у нас ще академії... але це не те, що збори. Я іду на академію з патріотичного обов’язку. Іду, щоб мене бачили, щоб знали і думали, що я ще свідомий українець. Однак щиро признаюсь, на академії не йду з ентузіазмом. Чому? Там лише чуєте, як у піснях оплакують нашу долю, наше минуле, у промовах кажуть, як нас громили, дерли на шматки... І в мить стає вам моторошно. Ідете додому і думаєте, що таки наша справа далеко не на добрій дорозі...

А збори – це зовсім щось інше. На збори я іду з завзяттям. Там інший настрій, інша атмосфера. Збори це щось величне, там наша могутність, там наша сила. На зборах горите з завзяттям і, здається, голіруч на ворога пішли б. Збори – це серце нашої спільноти, що молотом б’ється у грудях кожної організації. Лише на зборах відчуєте, що ми живемо, живемо і боремось люто і завзято.

Ось вам і образ зборів... Входять на залю. Величавий вид. Кожний бадьорий, грізний, у повному патріотичному піднесенні, не в смутку, не у прибитті. І, здається вам, що будете свідком великого історичного акту... Очі кожного задивлені в даль, немов засліплені візією Золотоверхого. У серці якась притаєна радість ховається. Один одного не бачить. І мається враження, що кожний готується бути творцем великої події. І кожний претяся в перший ряд, там його місце. І кожний діяч, здається, це одна Україна, маленька Україна у його великому серці...

Виходить голова на сцену і відкриває збори. Його голос тремтить. Він знає, що означають збори. Це не першина. Він знає, що вмить по його слові впаде іскра і вибух. Почнеться страшний бій. І він свідомий, що в тому бою і його не пощадять. Через це, може, він і заторкує у своєму слові патріотичні струни і вони ніжно бринять... Але нікого це не зворушує. Ми прийшли боротись, не плакати. Ніхто навіть не споглядає на нього. Кожний зосереджується на дрібно записаному папірчику. Це промова, це виклик до бою. Хтось там нервово ще щось дописує, там знову червоним олівчиком щось підкреслює і – готово.

Голова закінчив. Тепер він наче й зблід. Тиша. Він пропонує розпочати наради молитвою. Стає моторошно. Здається, що це молитва перед смертю сотні героїв, молитва перед несамовитою різнею, де впадуть тисячі... І в душі хилите голову за це. Розумно зробив голова. Так, це самотнє розумне, що, може, він за весь час своєї діяльності зробив. Ви вмить долучаєтесь до спільної молитви і в унісон пливуть слова.

„... І остави нам довги наші, якоже і ми оставляєм довжникам нашим...”

І знову момент тиші. Здається, якесь прибиття. Невже ж призадумались над молитвою? Не знаємо. До справ треба підходити ділово. Ось і звіти.

Перше враження, яке відчитуєте на обличчях присутніх, – нудьга. Так, це, безсумнівно, найнецікавіша точка зборів. Головно ті, які приготували собі промови, нудьгують. І якому лисому чортові здались такі звіти, думає не один. Але немає ради, треба терпіти. Кінець.

Ще раз голова підноситься. Він, мабуть, призабув щось у своєму звіті. Але годі йому до слова прийти, хоч і голова. Сотні рук, мов сотні списів піднялись вгору. Та, що вам! Заговорили всі враз, мов у бубни вдарили. Хтось розпучливо пригадав, що ми в демократичному світі. Задержались. Це має ефект. Щоб вас почули інші, мусите, рад не рад, бути демократом. Вирішено і по справі.

Ось і вдарено з гармат. Це чільні діячі, плугатори національної ниви. От вам і заорали – аж за серце схопило! Голова і президія затремтіли. От і буде їм! Думаєте, що година такого барабанного вогню і сцена враз із президією в трісках. Один за одним слідує і кожен старається вдарити ще з більшим завзяттям. І так громлять, б’ють і розбивають... „...панове, будьте люди...” Але ж хто їх може почути? Скажіть, хто кого хоче слухати на зборах? Ви чей же не йдете на збори слухати, ви йдете

Продовження на стор. 29.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

MARCH 2006

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

The UNWLA Executive Committee, National Board, and membership welcome and congratulate Daria Zawadiwskyj, recently elected president of Detroit Regional Council.

We also thank outgoing president Lydia Kazewych for all that she has done for the organization during her presidency.

From the Desk of the President

On January 24, the UNWLA president was invited by the Embassy of Ukraine to meet with Dr. Oleh Shamshur, newly appointed Ambassador of Ukraine to the United States. His Excellency briefed leaders of Ukrainian American organizations about his objectives for the coming year, including commemorations of the 20th anniversary of the Chornobyl nuclear disaster and the 75th anniversary of the Great Famine Genocide of 1932–1933. The ambassador expressed his hope that the Diaspora would continue working to support efforts to ensure the graduation of Ukraine from the restrictive policies of the Jackson-Vanik amendment and spoke of the upcoming parliamentary elections in Ukraine. I presented His Excellency with copies of the UNWLA 2005 Convention book, the November 2003 issue of *Our Life*, which was dedicated to the victims of the Great Famine and included relevant documents from the UNWLA archives, and the January 2006 issue of the UNWLA magazine.

On February 4, the UNWLA had the great privilege of hosting Ambassador Shamshur at a reception in the newly renovated UNWLA offices. In my capacity as UNWLA President, I welcomed the ambassador with a traditional Ukrainian greeting of bread and salt, noting that it was the first time that our organization has been honored by a visit from such a distinguished representative of the Ukrainian government in the 14½ years that Ukraine has become independent. New York Regional Council President Nadia Sawczuk presented the ambassador with a bouquet of flowers. For members of the UNWLA National Board and for Regional Council Executive committee members in attendance, this was indeed a historic moment in the life of our organization. While UNWLA leaders have frequently been invited to meet with distinguished Ukrainian government officials in Washington and in New York City, Ambassador Shamshur was the first to visit us at UNWLA headquarters.

The 50th session of the UN Commission on the Status of Women will take place from February 27 to March 15, 2006. During that time, many related events will be held, one of which will have particular meaning for UNWLA members: a seminar that will be hosted by the Ukrainian Mission to the UN for the International Council of Women (ICW) on February 28, 2006. The topic to be addressed will be “Equal Participation of Women and Men in Decision-Making Processes at all Levels.” One of the speakers will be Tetiana Izhevskaya. The head of the Department of Cultural and Humanitarian Cooperation, Ministry of Foreign Affairs of Ukraine, she is also the wife of Ambassador Shamshur.

In honor of the occasion, the UNWLA will host a special event for ICW delegates from 50 or more countries that will be attending the 50th Commission on the Status of Women as well as the distinguished speakers. Our guests will be invited to a reception and private tour of the Ukrainian Museum.

In closing this month's message, I would like to share with you that your president is the main non-governmental representative for the International Council of Women to the United Nations and that Hanya Krill has recently joined the ICW UN team, which is currently preparing for the General Assembly that will be held in Kyiv, Ukraine, from September 5 to 10, 2006. It will be a historic event for all Ukrainian and Ukrainian-American women.

Our Chechen Sisters

by Irena Danysh

On most Sundays, the small Catholic community in Phoenix, Arizona, gathers after mass for a modest meal and a good talk. At one of these informal gatherings I recently had the pleasure of meeting UNWLA President Iryna Kurowyckyj and quickly discovered that we had something in common. When I mentioned that I recently worked for two years in Russia, Mrs. Kurowyckyj expressed a great interest in the population I worked with because she had the same story to tell: accounts of solidarity with our sisters in Russia, the women of Chechnya.

Here, I can only tell my side of the story. When I arrived in Nazran, Ingushetia, to begin my work as coordinator of an education and community program for an international emergency aid organization, I was particularly welcomed because my family was from Ukraine. Many of the people I met expressed, implicitly or explicitly, the bond they feel to Ukrainians. They particularly recounted how during the great famine in Ukraine in the 1930s, Ukrainians migrated as far as Ingushetia and Chechnya; one man told of people who were found lying in the fields near his village, dying of starvation. Helped by the people in the village, they eventually settled there and even intermarried. These stories touched my heart; the Chechens and Ingush who helped suffering Ukrainians were themselves no strangers to suffering.

In the two years I spent working with Chechen people, I was gratified by how warmly they welcomed me into their community. I later found that my presence there had created another bond. Within our own Ukrainian-American community in Seattle, Washington, people were suddenly asking my parents on a regular basis how their daughter's work with the Chechen people was going, what was happening to them now. I was amazed at how well Ukrainians understand, especially the older generation, what the Chechens are experiencing.

In Phoenix, this bond of understanding was reinforced when Mrs. Kurowyckyj recounted to me

how she has met with Chechen women at various international fora on women's issues. Her comments clearly showed an understanding of their plight and the discrimination they still experience. During our conversation, we agreed that Chechen and Ukrainian women have much in common.

Women of both nations are struggling to provide for their children and families a decent life, hope for the future, education, and freedom from injustice and corruption. Both Chechnya and Ukraine have shared a history of terrible oppression, subjugation, deportation, and mass extermination; both nations knew the curse of Stalin.

Today, many of their values are the same. Like Ukrainians, Chechens treasure their customs and traditions that they are fighting not to lose, they have preserved their religious practices through years of suppression, and they have fought to preserve their respective languages. Education means everything to them. Economic misery is well-known to them.

I have left my dear Chechen female friends now, but I constantly think about reuniting with them when I move to Ukraine later this year, closer to them once more. These are people who risk their lives every day, either in Chechnya or crossing the border to visit their beloved Grozny, where bombings, kidnapping, and shootings are a way of life.

Working in Ukraine, again with non-governmental organizations, I'm sure I'll encounter in the lives of Ukrainian women heavy burdens and crushing disappointment. But I also know I will encounter in the women of Ukraine the same resourcefulness, the same generosity, the same spirit that never gives up. Women cannot afford to give up; the love they have for their children will not let them.

Life is not easy in Ukraine or in Chechnya; for women, it is often particularly difficult. But for all women, there is strength to be derived just from knowing that we have many sisters in the world. Remembering this makes each of us stronger.

80/70/60

UNWLA Detroit Celebrates

by Elizabeth Kuczer

80/70/60 Jubilee Committee.

Front row (left to right): Lida Pakula, Sophie Koshiw, Irene Shumylo, Lydia Kazewych, Iryna Kurowyckyj, Natalia Hewko, Roma Dyhdalo, Lydia Jachnycky. Back row (left to right): Olia Liskiwsyj, Mary Mykolenko, Myroslawa Baranyk, Helen Palmer, Olga Dubriwnyj-Solovey, Annette Stadnyk, Stefania Korol, Daria Zawadiwskyj. Not pictured: Maria Zarycky-Cherviovsky (Committee Chairperson), Christine Panasiuk, and Marta Jovanovic.

On Sunday, November 6, 2005, the Detroit Region of the Ukrainian National Women's League of America celebrated a special and rather remarkable event. A Jubilee Luncheon, hosted at the newly renovated Ukrainian Cultural Center in Warren, Michigan, was held to commemorate three significant milestones: the 80th Anniversary of the Ukrainian National Women's League of America, the 70th Anniversary of the Detroit Regional Council of UNWLA, and the 60th Anniversary of the UNWLA's magazine, *Our Life*. Each of these anniversaries was auspicious in its own right—celebrated together they represented something much greater than the sum of its parts and provided a wonderful opportunity to bring UNWLA members and the community together for a truly momentous occasion.

A special Jubilee Committee spearheaded by Maria Zarycky-Cherviovsky was formed. The committee comprised 20 members and represented

the 11 active UNWLA branches in the Detroit area. From the start, committee members worked enthusiastically to organize an event that would properly recognize the three special milestones. Somewhere along the way, an unofficial title for the event was adopted, and it became known simply as "80/70/60".

The day of the Jubilee, guests from the local Detroit Ukrainian community joined UNWLA members at the Ukrainian Cultural Center, gathering around tables beautifully decorated by Annette Stadnyk and Helen Palmer. An exhibit of vintage photos, collected by Anna Macielinski, reflected the history of the UNWLA in Detroit and was complemented by a display of *Our Life* issues, organized by Stefania Korol and Daria Koniuch, that highlighted memorable events. Tastefully arranged for easy viewing were works by renowned Ukrainian artists from Detroit, Canada, and Ukraine: Halyna Cisaruk, Jarema Kozak, Volody-

myr Nemyra, Chrystyna Nykorak, Jurij Savchenko, Konstantyn Savchenko, Oleksandr Tkachenko, and Eugenia Worobkewich. To emphasize the threefold purpose of the event, the Jubilee Committee also commissioned a special emblem; artist Jarema Kozak created an original insignia interweaving the traditional UNWLA logo with the 80/70/60 theme. The insignia was available for purchase as a commemorative button.

Officially opened by Mistress of Ceremonies Natalia Hewko, the program began with introductory remarks by Jubilee Chair Maria Zarycky-Cherviovsky, a greeting from 2005 UNWLA Detroit Regional Council President Lydia Kazewych, and the singing of the UNWLA Anthem. The keynote address was delivered by UNWLA National President Iryna Kurowyckyj, who not only thanked the organizers of this special event but provided an insightful and inspirational overview of the rich historical background of the Ukrainian women's movement and its impact in the United States and throughout the world. She emphasized that the UNWLA's mission, established by those who founded the organization, has remained constant and that the UNWLA continues to serve as a provider of humanitarian aid, preserver of Ukrainian culture, and a resource for educational scholarships.

After an invocation offered by Very Rev. Daniel Schaikoski, Pastor of Immaculate Conception Ukrainian Catholic Parish in Hamtramck, Michigan, guests enjoyed a delicious luncheon enhanced by a musical performance by pianist Olga Dubriwnyj-Solovey.

The program continued with a special guest speaker, Ukrainian radio personality Anna Dydyk-Petrenko from *Voice of America*. Drawing from a wide range of experiences that have shaped her career in broadcasting, Mrs. Dydyk-Petrenko effectively and inspirationally wove together the importance of the roles of Ukrainian radio and women's organizations and their effect on life in Ukraine and the diaspora.

Former editor of *Our Life* Olia Liskiowskyj presented a historical account of the early days of the publication, stressing its importance as a powerful tool that served as a link among not only UNWLA members but also all Ukrainian women throughout the world. She noted that the UNWLA's monthly magazine, which continues to serve in this capacity, continues to struggle financially and that

the need for monetary support remains an ongoing issue.

The next speaker, Mrs. Lydia Kazewych, outlined the events of the early 1900s and the formation of four UNWLA branches in Detroit between 1929 and 1932. In 1935, these branches began to coordinate their activities, a cooperative move that led to the establishment of the first UNWLA Regional Council. Mrs. Kazewych observed that throughout its 70-year history, the Detroit Regional Council has carried out the resolutions adopted at UNWLA Conventions by the organization's Referentury (Committees). She cited the work of the Education and Cultural Committees, which organized *svitlychky* (preschools) and sponsored countless cultural exhibits, seminars, and literary presentations in order to disseminate Ukrainian culture and traditions to future generations of Ukrainian Americans. She also discussed the work of the Public Relations Committee, which (since the early 1930s) has been instrumental in informing the American public and government officials about tragic events and political issues of concern to Ukrainian Americans: the Great Famine, Polish and communist repression, and the present day problems of human trafficking and of the Social Welfare and Scholarship Committees, which have collected hundreds of thousands of dollars for scholarships and the needy in our local communities, in Ukraine, and throughout the world.

Continuing her historical overview, Mrs. Kazewych described two projects that were initiated by the Detroit Regional Council in 1957 and successfully realized in the 1980s: the purchase of a "Domivka" and the construction of the Ukrainian Village in Warren, Michigan. The latter evolved from a UNWLA initiative into a Ukrainian community project and finally into Federal Government HUD housing for senior citizens.

Mrs. Kazewych further stated that Detroit Regional Council's accomplishments during the 70 years of its existence can be attributed to the hard work of hundreds of *Soyuzianky*. President Iryna Kurowyckyj then acknowledged the contributions of the latest group of honorees, awarding 50-year pins and citations to Maria Diakiw, Genya Fitzsimmons, Olga Halushka, Ksenia Kuczer, Lesia Latszewska, Olga Meyer, and Olga Dubriwnyj-Solovey. She also bestowed citations to Branches 50, 53, 76, and 96 for their work with *svitlychky*

Soloveyky Quartet.

*Front row (left to right): Kristie Olszewski and Olga Dubriwnyj-Solovey.
Back row (left to right): Lily Litynskyj, Lisa Calice, and Natalka Maruszczak.*

and to Branches 26, 45, 50, 53, 63, 76, and 96 for sponsoring scholarships.

The following Soyuzianky from Branches 26, 45, 53, 63, 81, 96, and 115 were awarded citations for dedicated work spanning many years: Myroslava Capp, Maria Derkacz, Vera Hnatiuk, Wasylyna Hordynsky, Lidia Jachnycky, Nadia Juzych, Catherine Kizyma, Switlana Korduba, Stefania Korol, Elizabeth Kuczer, Olia Liskiwskyj, Kateryna Melnyk, Maria Mykolenko, Lida Pakula, Helen Palmer, Irene Shumylo, Annette Stadnyk, Irena Tarnavsky, and Daria Zawadiwskyj. Five Soyuzianky received citations for preserving Ukrainian heritage: Myroslawa Baranyk (Br. 76), Olha Hrynkiw (Br. 63), Joanna Kulchesky (Br. 58), Olena Papiz (Br. 81), and Olga Dubriwnyj-Solovey (Br. 58).

Marcelene Chomiak (Br. 58) was awarded Honorary Membership in the Detroit Regional Council. Three past Presidents of the Detroit Regional Council—Roma Dyhdalo (Br. 76), Natalia Hewko (Br. 45), and Olena Liskiwska (Br. 81)—were named Honorary Presidents of the Detroit Regional Council.

Music plays an important role at all joyous Ukrainian occasions, and the 80/70/60 celebration was no exception. The event included a wonderful medley of songs performed by soloist and bandurist Ostap Stachiw. Between songs, Mr. Stachiw told fascinating stories about his personal experiences

during the days of the Orange Revolution in Kyiv. Additional musical entertainment was provided by Detroit's own Soloveyky Quartet: Lisa Calice, Lily Litynskyj, Natalka Maruszczak, and Kristie Olszewski. The Soloveyky, several of whom are Br. 115 members, were resplendent in richly embroidered Ukrainian traditional attire generously donated by Mrs. Anna Hnatiuk from her private collection. Directed by Mrs. Olga Dubriwnyj-Solovey (Br. 58), the Quartet performed a selection of songs from its newly launched CD.

The event included a raffle, organized by Christina Panasiuk, and eight lucky ticket holders won special keepsakes from the Jubilee—Ukrainian paintings and embroidery. A benediction by Reverend Philip Sandrick, Pastor of St. Josaphat Ukrainian Catholic Church in Warren, concluded a most eventful and inspirational day.

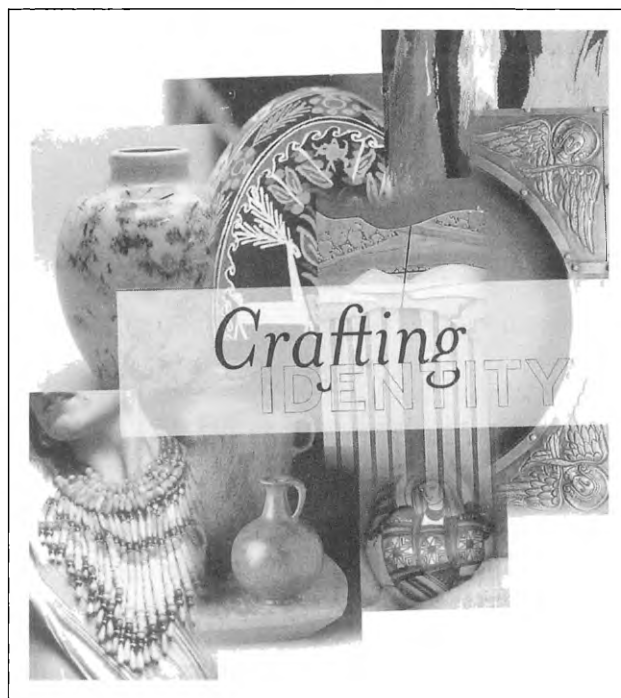
The author is a member of UNWLA Branch 115, Detroit.

Crafting, Casinos, and Chapeaux: A Collage of Creativity from UNWLA Branch 113

Established in 1986, New York's Branch 113 of the UNWLA has a reputation for sponsoring innovative and successful events. While looking forward to future events in 2006 and beyond, Branch 113 members reminisce about some highlights that comprise our roster of accomplishments.

One of these accomplishments was a Crafting Identity exhibit Branch 113 hosted at the Ukrainian Institute of America in 2001. Chaired by Ilona Sochynsky Shyprykevich, who was ably assisted by Vice Chairs Ola Lewicky and Daria Mehrle, the event began with an opening reception attended by a viewing audience of more than 500 people. Ms. Shyprykevich noted that plans for the exhibit embraced two goals. One was to acquaint our audience with nationally renowned craft artists and their wonderful work. The second was to involve young Ukrainian-American men and women in the project, many of whom were sons and daughters of Branch 113 members. We accomplished this goal by utilizing their creative talents in graphic design, creative writing, and marketing. Lew Rakowsky designed an outstanding invitation, Adriana Leshko wrote the text and participated in publicity, and Andrea Kochanowsky headed up and organized our young sales team. The very successful event presented an opportunity for participating artists to showcase and sell their work; art lovers expressed their appreciation and enthusiasm for exhibitors' talents with purchases in excess of \$8,000. Following the event, Branch 113 made significant donations to The Ukrainian Museum and The Ukrainian Institute of America. Branch 113's back to back Casino Night extravaganzas, hosted at the Ramada Inn in East Hanover, New Jersey, have also been very successful, in terms of creativity and in terms of our fund raising capabilities. Our first Casino Night, chaired by Iryna Kowal and Roma Rainey was so well attended and so popular, the event was reprised the following year. Under the direction of co-chairs Zirka Gallo and Lida Bilous, the second Casino Night was just as successful and lucrative. From the proceeds, Branch 113 donated \$11,000 to The Ukrainian Museum.

Invitation for Crafting Show

A more recent event, held at New York City's Ukrainian National Home Restaurant, reflects this creative and financially successful trend. Under the leadership of Branch president Irene Steckiv, Branch 113 organized and hosted a spring "Hat Fashion Show & Luncheon" one Sunday in April 2005. The charming "retro" display of vintage and contemporary hats was grouped into four themes:

- ◆ The Orange Revolution opened the show and featured hats in orange.
- ◆ The Fur Collection represented our goodbye to winter.
- ◆ The third theme showed red, white, and green hats welcoming spring.
- ◆ The Finale featured flowers traditionally associated with Ukraine: maky (poppies), voloshky (cornflowers), and sunflowers designed by Irena Masny.

As dessert was being served to the approximately 75 guests attending, the beautiful models made their grand entrances, much to the delight of the onlookers. Modeling the hats were

The Hat Show. Left to right: Dr. Taras Odulak, Daria Borbello, Roma Odulak, Tina Jarema

Daria Borbello, Mary Pressi, Tina Jarema, Roma Odulak, Ruta Odulak, and Halya Odulak, a long-standing member of Branch 113. Each was escorted down the runway by debonair male models Dr. Taras Odulak and Mr. Wasyl Maczula.

A beautiful invitation, designed by Gogo Slupchynski, and a gorgeous spring day inspired much interest in the event, and the audience included some UNWLA VIPs: Honorary President Anna Krawczuk; Maria Polanskyj, Chair of the UNWLA Scholarship Fund; NYC Regional Council President Nadia Sawczuk; and New Jersey Regional

Council President Kateryna Wolowodiuk.

The Hat Fashion Show & Luncheon's success was the result of the hard work of the Branch 113 members, who offered guests a delicious luncheon, a hat sale, raffles, surprises, and take home gifts. Our vibrant and inimitable Branch president Irene Steckiv served as fashion show moderator and provided guests with colorful descriptions of the hats.

—Ilona Sochynsky Shyprykevich
Press Chair, UNWLA Branch 113

Branch 113 at one of many outings.

Seated: Branch President Irena Steckiv. Front row: Luba Firchuk, Dzvinka Brykowych, Alla Leshko, Anya Raynerowowych, Ola Lewicky, Halyna Odulak, Larysa Shewchenko.

Back row: Ulana Kebalo- George, Ilona Shyprykevich, Anna Szupak, Chrystia Samilenko.

The Expanding Medical Realm of Spirituality and Disease

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Medical disease is multidimensional, encompassing physical, mental, social, and spiritual components. For this reason, the work of physicians extends far beyond the mere diagnosis of a disease. Physicians have come to realize that at any stage of a disease, and particularly at the end-stage, a spiritual element often becomes part of the puzzle, affecting the physician as well as the patient.

For most people, religious and spiritual concerns are the core of their identity and often play a role in the response to disease. The severity of an illness can be a spiritual challenge, matching and sometimes exceeding physical hardship. Religious beliefs often are an important component in the ability to cope with illness. This is especially true in end of life care. Many people feel more connected with their faith when confronted with a serious illness.

The meaning of spirituality is quite broad. For many individuals, it does not necessarily mean being connected to a particular religion. It may simply be a belief in a higher power, one that is a source of reassurance and hope. It may involve the

ability to find meaning in suffering, the ability to forgive, or the ability to feel gratitude for life.

When we examine recorded medical history, health and religion have always been closely linked. Today scientific medicine provides tremendous therapeutic power. But the impact of spirituality and belief still has a meaningful role. Well-controlled investigations show that prayer and meditation influence the power of positive thinking. In fact, these studies show that regular participation in religious practices can be correlated to an improved outcome and a better medical resolution. Thus, while a physician's emphasis on spirituality is not intended in any way to replace the work of spiritual professionals, it often becomes a part of a treatment plan.

Illness manifests itself in providing choices between hope and despair, dignity and indignity, and reconciliation and alienation. In today's technically advanced society and in an environment that poses unprecedented challenges for everyone, the integration of spirituality can help all of us deal with daily medical hardships.

Prune and Strawberry Cocktail

1 lb dried prunes
1 cup red wine
¼ cup sugar
4 thin lemon slices
4 thin orange slices
2 cups sliced strawberries

Soak prunes overnight in 2 cups water.
Drain prunes and discard liquid.
In medium saucepan, combine wine, sugar, lemon and orange slices.
Bring to a boil, remove from heat, and allow to cool to room temperature.
Add strawberries before serving.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

*Зустріч з Надзвичайним і Повноважним Послом України до Америки Олегом Шамшуром у домівці СУА.
Ліворуч: Д. Костів, Н. Шмігель, Л. Баб'юк, Д. Дроздовська, М. Штогрин, Н. Дума, Н. Савчук,
О. Шамшура, І. Куровицька, Андрій Олефіров, І. Чабан, Н. Голуб.*

Дорогі союзнянки!

Екзекутива, Головна Управа та все членство Союзу Українок Америки вітає нововибрану голову Округної Управи Округу Дітройт Дарію Завадівську та бажає багато успіхів, витривалості та задоволення з такої корисної праці для організації та українського народу.

Дякуємо уступаючій голові Лідії Казевич за цінну працю для СУА.

24 січня, голова Союзу Українок Америки мала шану взяти участь у зустрічі в Посольстві України у Вашингтоні, де провідники українсько-американських організацій познайомилися з новим послом України в США д-ром Олегом Шамшуром.

Під час зустрічі ми довідалися про завдання, які Український Уряд бажає виконати та полегодити, а саме: відзначити 20-ту річницю нуклеарного вибуху в Чорнобилі, 75-ліття Голодомору, відмінення додатку Джексона-Веніка і, очевидно, вибори в Україні до Верховної Ради. На всі заторкнені теми відбулася цікава дискусія. При цій нагоді я вручила шановному д-рові О. Шамшуру Конвенційну книжку XXVII Конвенції СУА, журнал "Наше Життя", присвячений 70-літтю Великого Голодомору, де вміщені документи про працю СУА в допомозі голодуючій Україні, та січневе число журналу.

4 лютого Союз Українок Америки мав шану гостити шановного пана Посла України до США у своїй хаті. Це була історична подія, бо за 14 років незалежності України ніхто з українських дипломатів не відвідав СУА.

Голова СУА Ірина Куровицька вітала посла хлібом і сіллю, а голова Округної Управи Округу Нью-Йорку Надія Савчук вручила йому китицю квітів. З Послом прибула з Вашингтона другий

секретар консульства Наталія Голуб, а супроводив їх виконуючий обов'язки Генерального консула в Нью-Йорку Андрій Олефіров. Після офіційного привітання присутні членки Головної і Окружної Управ мали нагоду познайомитись з шановним гостем д-ром Шамшуrom.

Висловлюємо щиру подяку шановному д-рові Шамшуру за візиту.

Від 27 лютого до 15 березня в Організації Об'єднаних Націй відбудеться 50-та сесія Комісії Статусу Жінки. Крім офіційних засідань, відбуватимуться сесії, підготовлені неурядовими організаціями, під час двох тижнів. Одну з таких сесій спонзує Постійне Представництво України до ООН до Міжнародної Ради Жінок. Під час сесії Міжнародної Ради Жінок від України виступить Тетяна Івашевська, дружина Посла України до США.

Тема сесії "Рівноправна співпраця жінок і чоловіків у вирішенні справ на кожному рівні". Тетяна Івашевська очолює Департамент Культури та Гуманітарних справ України.

Голова Союзу Українок Америки запросила на прийняття, яке відбудеться в Українському Музеї, делегаток МРЖ, які прийдуть на сесію до ООН, та шановних доповідачів і гостей із Постійного Представництва України. Також будуть запрошені члени Екзекутиви УМ, СУА та Окружної Управи. Міжнародні делегати будуть мати нагоду оглянути виставку "Дерево життя" та чудове музейне приміщення. Це є ще одна нагода похвалитися тим, що СУА був засновником У. М. в Нью-Йорку.

У цьому числі журналу „Наше Життя” бажаю ще раз поділитися новими словами гимну Союзу Українок Америки авторства д-р Марти Тарнавської, який ми пропонували вже під час голосування на одній з Конвенцій, і ви, шановні членки, не схвалили. Подаю обидві версії гимну.

Прошу добре проаналізувати ці слова. Ми вже в 21-му столітті й жінки мають рівноправність, а Україна – Незалежна Держава.

Просимо обговорити на своїх засіданнях та подати до нашого відома.

Гимн Союзу Українок Америки

Слова о. М. Мусійчука
Музика М. О. Гайворонського

Гей, сестри, вгору очі і духа піднесім,
Стрічати кращу долю ми разом всі ідім.
Вже сходить ясне сонце й для Вкраїни дочок,
Нас кличе всіх до праці Союз Українок.

Нас кличе дух героїв, що впали в боротьбі,
А годі нам гаяти бездільно час в журбі.
З прапором синьо-жовтим вперед ідім крок в крок,
А гасло всіх нас буде Союз Українок.

Не бракне в нас відваги, не страшний ворог нам,
Ми прагнем щастя-долі онукам і синам.
Ми йдемо на рідну ниву, а праця нам вінок,
Бо нас усіх еднає Союз Українок.

Нова версія гимну Союзу Українок Америки

Автор Марта Тарнавська

Угору, сестри, очі –
до сонця до небес!
Скінчився морок ночі –
народ уже воскрес.

Минувся час принижень,
минувся час розправ,
ми рівні серед рівних,
ми певні наших прав.

Недоля нас навчила
боротись і рости,
в єднанні наша сила,
прямуємо до мети.

У праці наша слава
І наше майбуття.
Ставайте в наші лави,
йдім разом у життя!

В нас мова солов'їна,
в нас дружба, жарт і сміх...
В Союзі Українок
є місце для усіх.

Ambassador of
Ukraine
Washington,
D.C.

Надіслав; поб-
ажання "наше
журналу" "наше
Життя"
Здоров'я, удачі,
щастя і
радість в
усіх Ваших
справах. *Шамшур*

**Президенту Союзу Українок Америки
Пані Ірині Куровицькій**

Шановна пані Куровицька,

Хотів би висловити Вам та всім членам Союзу Українок Америки щиру подяку за теплу зустріч, організовану Вами під час мого перебування у Нью-Йорку. Був надзвичайно зворушений перебуванням в штаб-квартирі однієї із найстаріших українських організацій Сполучених Штатів. Відчув Вашу енергію та бажання й надалі працювати над збереженням і поширенням українських традицій.

Користуюся цією нагодою, щоб побажати чудовим, енергійним, натхненним та щедрим на добро жінкам Союзу Українок Америки й надалі залишатися в авангарді українства США.

Здоров'я й добробуту Вашим родинам!

Щиро Ваш,

Олег Шамшур

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

РІЗДВЯНА ЗУСТРІЧ 33-ГО ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У КЛІВЛЕНДІ

Традиційна зустріч відбулася 15 січня ц. р. у приміщенні дому, який носить славу назву Дім Шевченка.

Голова Відділу Ольга Дем'янчук відкрила святкову гостину, привітала крилошанина о. Андрія, директорку школи св. Йосафата Сестру Кляру, голову УЗО мгра Василя Ліщинецького, редактора Петра Твардовського з дружинами, Почесних членок СУА Ірину Кашубинську та Іванну Шкарупу, найстаршу і активну Почесну членку Відділу Емілію Воляник, яка започаткувала 99-й рік життя, її дочку мгр. Марту Вігант, добродія Відділу Петра Пенгіна з дружиною і гостей.

У залі панував різдвяно-святковий настрій, а на головному столі пишався чудовий калач кулінарної мисткині Лукії Гриців.

Голова попросила Почесну членку СУА, голову Округи Огайо Іванну Шкарупу традиційно засвітити символічні свічки. Одна свічка, перев'язана чорною стрічкою, засвічена у пам'ять наших членок, які упродовж існування Відділу (заснований 1952 р.) відійшли у вічність.

Однохвилинною мовчанкою вшановано їхню світлу пам'ять.

“Голодомор забуттю не підлягає” – під цим гаслом засвітили першу свічку в свічнику-трійці у знак вічної пам'яті понад 10 мільйонів невинних жертв геноциду українського народу, також забуттю не підлягає Чорнобильська трагедія, – 20-ліття якої відзначатимемо у квітні.

Друга свічка у пам'ять борців за незалежність України, у тому числі борців Повстанської Армії і Першої Дивізії української Національної Армії. Згадали події у Києві на Майдані під час Помаранчевої революції.

Третя свічка палала вогнем живучості і збільшення членства нашої організації Союз

Українок Америки, яка працює для добра українського народу в Україні й поселеннях.

Опісля голова передала ведення програми заступниці голови, культурно-освітній референтці Відділу Оксані Шараневич, яка попросила крилошанина о. Андрія Гановського поблагословити трапезу.

Могутнім “Бог Предвічний”, розділенням традиційної просфори і засіванням школярів Любка Ванци і Левка Мироновича (учні школи св. Йосафата) започаткували мистецьку програму святкування.

Згадуючи Голодомор, о. Андрій підтвердив, що перший український Президент Віктор Ющенко на відзначенні 50-ліття Голокосту в Польщі у Авшвіці розказав про геноцид нашого народу 1932-33 рр.

Спогадами про різдвяні свята з університетських часів поділилася Почесна членка СУА Ірина Кашубинська. Слідували виступи Ірини Дубас, Люби Мичковської і Оксани Шараневич. Різдяний настрій доповнювали колядки, які співали колись вдома.

Наприкінці вечора Оксана Шараневич подякувала нашим невтомним господарським референткам Марусі Грабській і її дочці Олі Френч, Анні Кілярській з дочкою Марусею Ганич, а також Розалії Пенгін за кожнчасну допомогу при всіх наших заходах. Багато членок подбали, щоб це свято відбулося якнайкраще.

Щиро дякуємо першій заступниці голови Оксані Шараневич за приготування програми і різноманітну працю у влаштуванні нашої різдвяної зустрічі, а також Леонідові Шараневичу за музичне оформлення, господарям цього дому за щедру і безкорисливу винаймлення залі 33-у Відділові СУА.

Ольга Дем'янчук.

УВАГА ДОПИСУВАЧІ

Дописи з громадського життя повинні бути не довші трьох сторінок машинопису, писані через два інтервали. Рукописи повинні бути писані чітко. Імена, прізвища й адреси ПРОСИМО ПИСАТИ ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ. Виготовлення фотографій до друку коштує 10.00 дол., за що платить той, хто її присилає.

30-й ВІДДІЛ СУА

30-й Відділ СУА в Йонкерсі, штат Нью Йорк, має хоча й коротку, зате цікаву історію. Відділ був заснований в 1987 році. Кількість членів зросла з 8 до 21. Починаючи з 2002 року, головою Відділу є Ольга Рудик, яка активно займається всіма аспектами діяльності нашої організації. Ми відіграємо важливу роль в житті нашої громади, стараємося приймати участь в усіх заходах, важливих для українців, котрі проживають в нашій околиці. Щомісяця ми проводимо організаційні збори в хаті однієї з членкинь, де обговорюємо плани на наступний місяць та заходи на майбутнє.

Наш Відділ опікується світличкою-передшкіллям для українських дітей віком 3-4 роки, які мають заняття кожної суботи при церкві св. Михаїла в Йонкерсі. Зараз у світличці навчається 12 дітей. Вони під керівництвом української вчительки вивчають українські пісні та віршики. Кожного року діти беруть участь у шкільних святах Святого Миколая та Дня Матері.

Крім цього, час від часу, наш Відділ спонсорує культурні заходи, як наприклад, коляди на Різдвяні Свята, виставки українських писанок перед Великоднем.

Одним із таких заходів був святковий Різдвяний базар, влаштований 30-м Відділом СУА в неділю 11 грудня 2005 року в залі при церкві св.Миколая в Йонкерсі.

На цей базар були запрошені мистці для виставки-продажу своїх творів. Серед них були:

Михайло Барабаш, Ольга Басараб-Колодій, Марія та Мирон Бокало, Дарія Ганушевська, Едвард Козак, Ярослав Козак. Всі твори та вироби були присвячені Різдвяній тематиці.

Особливою популярністю користувалися картини мистця Михайла Барабаша. Він народився в Україні в с. Винники біля Львова, вчився у Львові – в Поліграфічному Інституті та в Інституті Декоративного Мистецтва. Мистець виріс в оточенні краси українського села та мальовничих українських краєвидів, що яскраво відображено в його творах. Надзвичайно чудові його картини з зображенням художньо-архітектурних пам'яток Львова, старовинних замків та панорам.

Чудовою оздобою базару були графіка, вироби з дерева, трипільська та гуцульська кераміка, ґердани, українська музика та художні фільми. Продаж тістечок та кави було хорошим доповненням до загального настрою.

Завдяки подібним заходам ми збираємо кошти на наші благодійні цілі. Наш відділ утримує бабусю в Україні та двох студентів-стипендіатів і допомагає сиротам в Україні.

Ми стараємося бути активними у всьому, що стосується життя українців тут в Америці та на Україні, жити подіями нашої далекої й водночас такої близької Батьківщини.

*Людмила Ланцута Дейвіс,
членка 30-го відділу СУА.*

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ДРУЗЬМ

– передплата “НАШОГО ЖИТТЯ”!

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації “Нашого Життя”, подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць, від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: **203 Second Avenue, New York, NY 10003**
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Адміністратор “Нашого Життя” – Наталія Дума / “Our Life” Business Administrator – Natalia Duma

Спростування

У “Нашому Житті” за січень 2006 р. на сторінці 33 у списку “У світлу пам’ять бл. п. Катерини Коць, членки 71-го Відділу СУА в Джерзі Ситі, Н.Дж., членки Відділу і приятелі склали – додаємо: по 10 дол. – Ніна Ковбаснюк, Анна Струк, Стефанія Білоус, Параня Команецька, Марія Рут, Антоніна Тхір, Марія Бредун, Ігор Сюта, Олег Сюта, Ігор Когут.

Перепрошуємо за недогляд. Ред.

ГОТУЄМОСЬ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 40-ЛІТТЯ

(12-й Відділ СУА ім. Олени Пчілки, Клівленд, Ог.)

Здається ще так недавно 12-й Відділ СУА ім. Олени Пчілки у Клівленді Огайо прекрасним вечором вшанування творчості Миколи Лисенка святкував своє 35-ліття, а вже пора думати про відзначення 40-х роковин праці. Кожен рік приносить новий досвід, нові проекти, зміцнює, розвиває те, що було добре в минулому.

Заснований у березні 1967 р., як один з молодечих, Відділ на сьогодні має 25 членок. У минулому році помери багатолітні членки Стефанія Хома і Євгенія Гіщинська, вшановуючи добру пам'ять яких, проведено збірки на "Наше Життя" та інші добродійні цілі.

Членки Відділу в 2005 році продовжували докладати зусиль до участі в загальноорганізаційних проектах таких, як „допомога бабусям і сиротам” (референтка Суспільної опіки Марія Василина), мали 5 стипендіатів, з якими підтримували активне листування. Традиційно проводячи „Весняні базари” та „Осінні мистецькі виставки”, здобували кошти на добродійні цілі, про що докладно звітувала скарбник Рома Мирман та голови комітетів Лідія Вирста, Дарія Федорів і Надія Дейчаківська. Треба зазначити, що мистецька виставка стала помітним явищем в житті громади, і її завжди з нетерпінням очікують не тільки як можливість придбати мистецький твір, але й як нагоду ознайомитися з творчим доробком мистців. Гарно відбулася вона і цього року принісши дохід на добрі справи. Головою комітету була Оля Погляд, яка зуміла долучити до праці по організації виставки не лише союзнок, в тому числі свою сестру Галину і її чоловіка, та докласти зусиль, щоб проект вийшов успішним. Успіхові виставки сприяла і художниця Ака Перейма, яка подарувала свої праці на користь добродійних проектів Відділу.

Кожні сходи́ни у Відділі збагачені цікавими темами. Так розповіддю про історію Острозької Академії і викладання в ній поділилася Алла Атаманюк, директор Інституту досліджень діаспори з України. Цікавими були інформації присвячені пам'яті поета Миколи Вінграновського, цитуванням листів-вражень про поїздки в Україну акторки Мар'яни Садовської. Про Антоненка-Давидовича розповіла Дарія Городиська,

вона ж інформувала членок про пропозиції до змін Статуту СУА. Виховний референт Наталя М'ягка на сходи́нах дає вичерпні інформації про працю „Світлички”, в якій маємо 10 дітей і яка працює вже 31 рік. Активно працює у Відділі й Марія Василина, що завжди готова надати допомогу в проектах Відділу. Музейний референт Люба Дармохвал сприяла поширенню членства музею. Союзьанки Відділу часто обговорюють статті, надруковані у „Нашому Житті”.

Членки Відділу охоче переймають досвід інших відділів в інших округах. Так було проведено показ моди (голова комітету Лідія Вирста), який пройшов дуже успішно.

У Відділі є ще одна „приємна” традиція – на сходи́нах частувати кавою і печивом. І хоч членки приносять солодощі по черзі, успішно керувала цією ділянкою Марія Дробнякович (господарська референтка). Архівну реєстрацію подій і проектів дуже професійно провадила Неля Винярьська, завдяки чому Відділ має добре впорядкований архів, який продовжує вести Пет Крутиголова.

Обов'язки голови Відділу здійснює Надія Дейчаківська, яка докладала особисто багато зусиль в праці різних комітетів. Це, власне, вона старається при допомозі культурно-освітньої референтки Лідії Вирсти зробити кожні сходи́ни цікавими та інформативними. Ми завжди маємо можливість почути якусь новину з життя політичного чи мистецького, обговорити якусь нову інформацію. Так, союзьанки оглядали цікавий фільм режисера Андреї Одежинської (до речі, дочки союзьанки з Філядельфії) про зустрічі в Україні. Фільм оздоблений піснями, триває 30 хвилин і йде в англійській мові, що уможливує його розуміння для англомовних глядачів. На закінчення року мали ширші різдвяні сходи́ни за участю чоловіків, які активно підтримують всі проекти своїх дружин. Такі „неформальні” сходи́ни сприяють зближенню союзьанок, дають можливість внести в життя Відділу більше тепла і взаєморозуміння. Про життя Відділу і цікаві проекти повідомляється в місцевих радіо-програмах „Світлиця” і „Україна”, що служить популяризації СУА.

Сьогодні, коли задумуємось, як відзначити

40-ліття Відділу, бачимо, як багато пророблено праці, які цікаві проекти здійснено, можемо з гордістю визнати, що час, присвячений СУА,

прожили з користю для себе і для громади.

*Катерина Немира,
членка 12-го Відділу СУА.*

РІЗДВЯНА ЗУСТРІЧ

Засновниці Відділу (ліворуч): Вероніка Бардиш, Орися Білас, Надія Іванчук, Марія Граб, Олена Качала, Надія Мандрусак, Анна Маріяні, Оксана Мельничин, Марія Наваринська, Галина Несторович, Ірина Петрик, Ірина Рідзикевиц, Леся Романиши, Анна Скіць, Марія Чорній, Леся Яськів.

Кожного року перед святом Різдва Христового 56-й Відділ ім. Мілени Рудницької в Норт-Порті, Фл. влаштовує святкову зустріч із родинами з різдвяною програмою та традиційною вечерею. Так і цього року зустріч відбулася 6 грудня 2005 р. в Осередку ім. св. Андрія, і перша частина програми була призначена для відзначення членок Відділу.

Різдвяними побажаннями привітала присутніх голова Відділу Іванна Головата і передала ведення програми організаційній референтці Роксоляні Яримович. В офіційній частині програми вирішили відзначити і вшанувати членок нашого Відділу. Ведуча попросила на сцену довголітніх членок нашої організації, які отримали Грамоти за 50-літню приналежність до СУА на XXVI і XXVII Конвенціях СУА, а саме: Люсю Гарасимів, Євгенію Єнсен і Лесю Орлан у 2002 р. і Софію Барусевич, Ольгу Бодлян, Дарію Питляр, Віру Ровенко, Марію Хімінець і Софію Филипович у 2005 р.

Слідували засновниці Відділу, завдяки яким у 1991 р. засновано наш Відділ: Вероніка

Бардиш, Орися Білас, Надія Іванчук, Марія Граб, Олена Качала, Надія Мандрусак, Анна Маріяні, Оксана Мельничин, Марія Наваринська, Галина Несторович, Ірина Петрик, Ірина Радзикевиц, Леся Романишин, Анна Скіць, Марія Чорній, Леся Яськів.

Вшанували також голів Відділу 1991-2005 рр. Іванну Головату, Христю Лазор-Стецик, Орису Свистун, Марію Білинську та Марію Наваринську.

У 2001 р. з нагоди десятиліття Відділу надано Почесне членство Відділу Надії Іванчук і Марії Чорній, а Почесне голівство Відділу Марії Наваринській. 2005 р. Почесне голівство Відділу отримала Орися Свистун. На XXVII Конвенції СУА в Олбані Почесне членство Союзу Українок Америки надали Марії Наваринській.

Голова Відділу Іванна Головата усіх згадала і вітала червоними трояндами.

Парох Української католицької парафії Входу у Храм Пресвятої Богородиці о. Северин Ковалишин відмовив молитву і побажав членкам Відділу дальших успіхів у праці та поблагос-

Голови Відділу 1991-2005 рр. (ліворуч): Іванна Головата, Христя Лазор-Стецик, Оріся Свістун, Марія Білінська, Марія Наваринська.

ловив трапезу.

Комітет імпрези очолила Слава Малюк, програму вечора – з ініціативи Іванни Головатаї підготували Роксоляна Яримович і Люба Добровольська-Інграм. Членками комітету були

Лідія Белендьок, Марія Білінська, Б. Більовшук, Лідія Білоус, Віра Боднарук, Лідія Бойко, Рома Гарасим'як-Туран, Оріся Зінич, Катерина Кобрин, Лідія Марусин, Уляна Стадник, Христя Лазор-Стецик, Зіна Ференц, Богдана Фридер, Христіна Шелдон. Вони зайнялися декоруванням залі, підготуванням смачної вечері та доклали багато труду, щоб святкування пройшло успішно. Додержуючися різдвяної традиції, після вечері присутні колядували під проводом диригента хору Відділу Любові Добровольської-Інграм.

Щиро дякуємо інж. Орестові Лазарові за музичний супровід і д-рові Михайлові Яримовичеві за технічну допомогу.

Молитвою, яку провів протопресвітер о. Іван Фатенко закінчився святковий вечір.

Щиро дякуємо всім, хто причинився до успіху зустрічі, яка пройшла в товариській і теплій атмосфері.

*Марія Наваринська,
пресова референтка.*

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

Найпопулярнішою фразою щедрівок є:

*Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров'я.*

Святойорданський вечір є святом добрих людей, які постановили йти шляхом християнських ідеалів, і це бажання не лише фізичного здоров'я, але й духовного, оновленого і скріпленого Йорданською водою.

Уже п'ятий рік 83-й Відділ Союзу Українок Америки святкує з родинами і запрошеними гостями „Щедрий вечір”.

Запровадила святкування колишня голова Відділу вже покійна Варка Бачинська.

На святкуванні цього року було 67 осіб. Свято відбулося у бенкетній залі українського ресторану. На початку голова Відділу Лідія Андрусишин поздоровила усіх присутніх зі святами. Серед запрошених гостей був священник церкви св. Юра о. Маріо Дацишин і священник церкви Всіх святих о. Юрій Базилевський з дружиною Оксаною. Після молитви о. Маріо повиншував і покропив свяченою водою зібрання.

Ольга Гаєцька розказала про різдвяні, новорічні та йорданські звичаї наших предків. Щедрий вечір попереджав величаву відправу Водохрестя. Колись свято відбувалося біля річок, ставків або перед церквою, вирізався хрест із льоду і святили воду.

Ми, як і наші предки, також освячуємо наші оселі свяченою водою.

У мистецькій частині Лідія Закревська організувала колядників, які дружньо колядували і щедрували при акомпаніменті Ірени Чуми. Також кілька колядок і щедрівок виконав на фортепіано диригент хору „Думка” Василь Гречинський.

Культосвітня референтка Відділу Люба Шатанська віншувала всіх щастям і здоров'ям на Новий Рік.

Щедрий вечір нашого Відділу став не лише релігійним святом, але й традиційним родинним святом наших членок.

*Клавдія Грицик,
пресова референтка Відділу*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

89-й ВІДДІЛ СУА ім. Лесі УКРАЇНКИ, Кергонксон, Н. Й.

Загальні збори Відділу відбулися 21 січня ц. р. Збори відкрила Льоля Савеська, проводила Анна Слободян, секретарювала Михайлина Баран.

Управу Відділу вибрали у такому складі: голова Відділу Льоля Савеська, заступниця голови – Зоя Турчин, секретарка – Михайлина Баран, скарбник – Агнес Хоманчук.

Референтки: Оля Равлюк – культ-освітня, Розалія Головка – імпрезова, Михайлина Баран – пресова, Розалія Головка – стипендійна, Меланія Коко-рудз – Суспільної опіки, Ольга Равлюк – виховна, Марія Мороз – мистецько-музейна, Сильвія Кузів, Христина Головата і Филипа Степай – господарські. Повідомлення про сходи Відділу посилали Христина Головата.

Контрольна комісія: Анна Слободян, Филипа Степай, Марія Підлука.

Михайлина Баран, секретарка Відділу.

47-й ВІДДІЛ ім. Лесі УКРАЇНКИ, Рочестер, Н.-Й.

31 січня ц. р. відбулися Загальні збори нашого Відділу з необхідною для голосування кількістю членок. Відділ має 43 членки.

Зборами провадила Таня Шутер, секретарювала Лідія Захарків.

До Управи Відділу на 2006 р. вибрали: голова Відділу – Марія Лилак, заступниця голови – Тетяна Шутер, протоколярна і кореспонденційна секретарка – Дора Сторожинська, фінансова секретарка – Марія Костів, скарбник – Аріядна Бах.

Референтки: організаційна – Ірина Руснак, мистецька – Христина Ковч, музейна та стипендійна – Тетяна Шутер, пресова референтка – Аріядна Бах, суспільної опіки – Катерина Лялька, Ірина Михайлюк, (відвідини хворих – Ірена Гафткович, Наталія Баб'юк), господарська – Катерина Лялюк, Анастасія Лучанко, зв'язкова – Марія Лещишин.

Вільні членки: Т. Гривнак, М. Лозинська, Л. Захарків.

Контрольна комісія: голова – Ірина Руснак, членки – Дарія Лесів, Люба Домбчевська, заступниці – Анна Сйна, Олена Тицька.

Вітаємо нову членку Любу Білозір!

Аріядна Бах, пресова референтка Відділу.

46-й ВІДДІЛ СУА ім Олени ТЕЛІГИ, Рочестер, Н.-Й.

Збори відбулися 15 січня ц. р.

Управу вибрали у такому складі: голова Відділу – Параня Смит, заступниця голови – Зеня Кужіль, протоколярна секретарка – Стефа Стенфілд, кореспонденційна секретарка – Уляна Баб'юк, скарбник – Анна Білоус.

Референтки: організаційна – Слава Коба, культурно-освітня – Стефанія Вовкович, зв'язкова – Катя Кузиляк, пресова – Ляриса Харамбура, Суспільної опіки – Надя Трач, виховна – Таня Баб'юк, музейна – Ірина Ольшанська, господарська – Оля Колиннич.

Контрольна комісія: голова – Галя Малахович, члени – Леся Павлович, Аня Бейлі.

За Номінаційну комісію:

Зеня Кужіль (голова),

Слава Коба, Ляриса Харамбура (члени).

56-й ВІДДІЛ СУА в Норт-Порті, Фл.

Річні Загальні збори 56-го Відділу СУА відбулися 24 січня 2006 р. Відділ має більше як 100 членок, присутніх було понад 60 осіб.

Після звітів уступаючої Управи і уділення абсолюторії, та дискусії і планів на біжучий 2006 рік вибрали нову Управу.

Управа Відділу на 2006 р.: голова – Іванна Головата, перша заступниця голови – Марія Білинська, друга заступниця голови – Христя Шелтон, протоколярна секретарка – Рома Гарасим'як-Гуран, кореспонденційна секретарка – Марія Наваринська, скарбники – Оріся Зінич, Ліда Белендюк.

Референтки: організаційні – Ліда Білоус, Слава Малюк, культурно-освітня – Віра Боднарук, пресові – Галина Король, Христя Шелтон (англ. мова), зв'язкова – Дарія Пелех, стипендійна – Лідія Бойко, музейна – Марія Дорожинська, мистецька – Христина Стецик, суспільної опіки – Надя Іванчук, Оріся Свистун, архівар – Марія Чорній, до господарської референтури вирішили вибирати „комітети гостинности” для кожної імпрези зокрема.

Контрольна комісія: голова – Зоя Филипович, членки – Стефа Шандра, Ольга Пастернак.

Диригент хору – Люба Інграм.

Многолітством новій Управі закінчили Загальні збори, а при смачній перекусці й каві союзанки ще довго ділилися враженням про щойно пережите.

Галина Король, пресова референтка Відділу.

ДІЯЛЬНІСТЬ 50-го ВІДДІЛУ СУА ім. КНЯГИНИ ОЛЬГИ, Анн Арбор, Міч.

3 грудня 2005 року наш **Відділ вибрав нову Управу** у складі: голова – Дарія Роте, протоколярна секретарка – Любомира Чапельська, скарбник – Стефанія Рогач.

Референтки: організаційна – Наталія Гросман, культурно-освітня – Надія Стрихар, зв'язків – Наталія Гросман, пресова – Ася Гумецька, суспільної опіки – Барбара Карсон, стипендійна – Оксана Гейс, господарська – Наталія Гросман.

Контрольна комісія: Оксана Маланчук, голова.

Наша попередня голова Оксана Стельмах підсумувала діяльність Відділу за останні два роки. Коротко подаємо цей звіт.

Як і в минулі роки, Відділ оплачує стипендії студентам в Україні. У 2004 р. їх було дві, у 2005 р. – одна. Стипендійні референтки (Лідія Сося – 2004 р., Оксана Гейс – 2005 р.) листуються зі стипендистками, Оксана Гейс особисто відвідує їх в Україні і передає дарунки.

Відділ продовжує допомагати фінансово Інституту ім. св. Ольги в Бразилії, пересилає вживаний одяг людям, які потерпають від матеріальних нестатків в Україні, а також книжки до Острозької Академії.

Крім того підтримуємо інші відділи під час їхніх ювілейних свят.

До культурно-освітньої праці Відділу належать доповіді, які виголошують членки та запрошені гості. У 2004 р. це були: Барбара Карсон (розповідь про “Слово в родинному селі Рожнятів-Красне” з показом прозірок); Ляриса Чернер (доповідь про Донецьк, програму професійних спілкувань); Ася Гумецька (про історика Олександра Домбровського); Люба Сорока, (голосування у Львові 2005 р.), Надія Стрихар (доповіді про Лесю Українку та про Тараса Шевченка), Ася Гумецька (про Докію Гуменну та про “Відродження села – відродження українського духу”). Крім того, Відділ брав участь у зустрічі з журналістом О. Маляриком на презентації його книжки, влаштованій Окружною Управою (2004 р.).

Спільно з 45-м Відділом влаштували зустріч з Оленою Дженджорою – деканом Гуманітарного факультету УКУ (Львів) і прослухали

її доповідь на тему „Реформа української освіти у пост радянській Україні”, також прослухали доповідь Почесної голови СФУЖО Оксани Соколик, присвячену 100-літтю з дня народження Уласа Самчука. До культурно-освітньої ділянки треба також зарахувати присутність членок на музичних виступах наших гостей: піяністки Ірини Портенко та скрипачки Соломії Сороки у супроводі її чоловіка Артура Гріна.

Голова Відділу брала участь у засіданнях Окружної Управи, членки беруть участь в імпрезах, що їх влаштовує СУА.

У 2005 році провели збірку грошей і 120 дол. передали до Червоного Хреста для потерпілих від гурагану Катріна.

Членки провели збірку на „цеголки для ‘Нашого Життя’” і переслали 200 дол. до Головної Управи СУА.

Усі членки передплачують журнал „Наше Життя”.

Хоч нас небагато – 14 – Відділ працює дуже активно і плідно.

*Ася Гумецька,
пресова референтка Відділу.*

ДО УВАГИ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ:

Просимо своєчасно повідомляти про зміну адреси. Зміна адреси коштує 1.00 дол.

ЗМІНА АДРЕСИ / CHANGE OF ADDRESS

Стара адреса
Old Address _____

друком, англійською мовою

НОВА АДРЕСА / NEW ADDRESS

Name _____
друком, англійською мовою

Street _____

City _____

State _____ Zip Code _____

ВИСТАВКА “ЗОЛОТІ РУКИ”

Союзьнки 101-го Відділу із Христею Соболю (друга ліворуч) і Ларисою Кецало (третья праворуч).

Вже неодноразово 101-й Відділ США в Чикаго проводить виставку в українському культурному осередку, що на Чикаго Авеню.

Виставку представляли роботи Еріки Комоні (шалики, картини та кераміка), Лариси Кецало (біжутерія) та Христі Соболю (образи).

Мешканці Чикаго придбали чудові речі до своїх осель із тієї виставки.

Марія Щерб'юк,
пресова референтка.

Марійка Федишин, голова 101-го Відділу США.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

АННА НАТИНА

22 листопада 2005 р. померла Анна Натина – напевно, вже зустрілася зі своїм чоловіком, який відійшов у вічність 1996 р.

Анна народилася 3 червня 1920 р. в Самборі у родині Катерини і Івана Лисейків. Батьки виховували улюблену доню в релігійному та патріотичному дусі.

Воєнні події змусили Анну залишити рідний край, і вона опинилася у Відні. Тут незабаром повінчалася з Василем Натинією в українській греко-католицькій церкві св. Варвари. Незабаром молоде подружжя переїхало до Німеччини, м. Авсбург. Після закінчення війни подружжя з дочкою і сином виїхали до Венесуелі, а 1958 р. переїхали до Америки, до Нью-Йорка, ставши парафіянами церкви св. Юра.

1970 р. Анна записалася до 1-го Відділу СУА в Нью-Йорку та відразу активно включилася у працю. 1979 р. була вибрана музейно-мистецькою референткою і на тому пості працювала постійно до 2002 р.

Від раннього дитинства любила вишивати, весь вільний час присвячувала вишивці, дочкам вишивала одяг, за який вони отримували перші нагороди на “Вишиваних вечорницях”, дарувала вишивані речі (через 1-й Відділ) на Фестивалі церкви св. Юра.

Була членкою Окружної Управи СУА у Нью-Йорку. Кожного року їздила на День союзники на “Союзівку” та допомагала влаштувати лотерію, також даруючи свої вишиванки.

Як членка Українського Музею в Нью-Йорку, підтримувала його фінансово.

Постійно відвідувала сходини Відділу, підтримувала його фінансово. За віддану і жертвну працю стала Почесною членкою 1-го Відділу СУА, а також отримала Грамоту подяки за довголітню працю у Відділі.

Дочки Анни пішли слідами матері: стали союзницями, найстарша

дочка Ярослава є довголітньою головою молодечого Відділу в Нью-Джерзі, а згодом головою Окружної Управи Округу Нью Джерзі.

Коли при Головній Управі СУА заснували Стипендійну акцію, Анна з чоловіком стали першими спонзорами юнака у Бразилії, який закінчив теологію і був висвячений у ЧСВВ. Отець Василій Ковбич мав змогу приїхати до Нью-Йорка, і родина Натинів радісно вітали його, влаштували гостину, а гості бажали успіхів та щедро обдаровували.

Під цю пору о. Василій Ковбич є Протоархимандритом в Римі, отримавши сумну вістку, він відслужив поминальну Літургію за упокій своєї благодійниці.

Анна була працююча, жертвна, доброзичлива, скромна, шанована серед наших членок. Була вірною дружиною, люблячою матір'ю, бабусею і прабабусею.

Ми відпровали її у вічність з великим жалем у серцях. Вічна їй пам'ять!

*Лідія Магун, Почесна членка СУА,
Почесна голова 1-го Відділу СУА.*

Закінчення зі стор. 10.

говорити. Головне боротись, і якщо боротись, так безкомпромісно, якщо нищити, так дощенту. На цей збори.

І так проходять довгі години, часом і кілька днів. Це розуміється залежить від змобілізованого патріотичного потенціалу. І коли все звалено, коли навіть камінь на камені не залишився і ниву зорано, а радше зрицькано, тоді надходить кінець зборів. На залі бачите лиш горстку тих, яких втрома не здолала. Вони гідні подиву, вони видержали велику пробу. І вони, ці незломні ударники, закривають збори відспіванням національного гимну. Співають бадьоро і грімко. І серце жваво б'ється.

„...і покажем, що ми браття козацького роду...”

Та, що там покажем, вже показали – сьогодні на зборах.

Ось чому я люблю наші збори. Там, як бачите, бойовий дух, там наша слава і невмируща сила нашого народу.

Н.

ОЛЯ МАРТИНЮК

Відійшла від нас довголітня і щиро віддана праці в США членка 22-го Відділу в Чикаго Оля Мартинюк.

Народилася Оля 22 лютого 1918 р. в селі Середпільці, де її батько завідував добрами місцевого дідача. Закінчила Державну гімназію в Камінці Струмиловій. Одружилася з активним кооператором, членом ОУН Володимиром Мартинюком, якому допомагала в суспільно-визвольній праці впродовж цілого життя.

Воєнні події примусили родину Мартинців і батьків Олі покинути рідну землю і податися на Захід. Спершу – до переселеного табору до Ансбах в Німеччині, а опісля, 1944 р. вони поселилися в місті Чикаго, в США. Тут, крім заробітної праці, виховання сина Романа і піклування батьками, Оля, згідно з її громадською настановою, включилася в життя чикагської спільноти. Стала членкою 22-го Відділу США, де займала різні пости в Управі Відділу; була скарбником, референткою суспільної опіки, згодом стала головою Відділу, який вела впродовж 10 років.

Крім праці в США, Оля була членкою Католицької акції жінок і Товариства сеньйорів при Катедрі св. Миколая, активним членом Управи Іллінойського Відділу УККА, збирала пожертви на Український Національний Фонд.

Надзвичайно добра, виrozumіла, благородної вдачі, Оля виконувала свої завдання обов'язково і чесно, не шукаючи похвал чи почесей. Була прикладом до наслідування усім, хто працював для добра громади.

Відійшла від нас 23 травня 2005 р., залишила у смутку сина Романа та сестру Марію Турчин з родинами, рідню і вдячну громаду.

Її щира і безкорислива праця для добра інших буде ясним дороговказом для усіх нас.

*Мирослава Шевчик, пресова референтка
22-го Відділу США.*

СТЕФАНІЯ ШЕВЧУК

4 листопада 2005 року на 95-у році життя, після довгої і важкої недуги відійшла у вічність довголітня членка 33-го Відділу США у Клівленді бл.п. Стефанія Шевчук з роду Куйдичів.

Народилася Стефанія 25 квітня 1911 року у м. Бориславі на Львівщині. Середню освіту закінчила в Дрогобичі. 1939 р. одружилася з Дмитром Шевчуком, який працював ветеринарним лікарем. Після одруження молода пара переїхала до Польщі в м. Лодзь, де 1940 р. народилася дочка Ляриса.

Переживаючи воєнну хуртовину, подружжя переїхало до Німеччини, а згодом до Нью-Йорку, 4 листопада 1953 р. приїхали на постійне проживання до Клівленду.

Стефанія закінчила курс рентгенології і працювала 30 років рентгентехніком у лікарні.

Я мала нагоду працювати там 25 років і познайомилася зі Стефанією ближче. Вона завжди турбувалася як здобути гроші, щоб допомогати людям, що потерпають від нестатків і особливо молоді.

Після приїзду до Клівленду Стефанія включилася до праці США. Спершу у 33-у, а згодом у 12-у Відділі. Вона започаткувала у Відділі Стипендійну акцію, була референткою Суспільної опіки. Пильно займалася збиранням пожертв на стипендії і висилала пакунки з одягом і гроші для дітей з багатодітних родин до Бразилії, до інтернату св. Ольги.

1994 р. Стефанія переїхала до Каліфорнії до дочки Ляриса, а згодом замешкала у домі для старших осіб. Дочка часто відвідувала матір, була з нею у хвилину смерті.

Горем опечаленій дочці Лярисі та братові Стефанії з родиною Управа і членки 33-го і 12-го Відділів у Клівленді висловлюють найщиріші співчуття.

Співчуття висловлюю від своєї родини, а також в імені сиріт і стипендіатів, для яких Стефа так щиро працювала і допомагала їм. Не одна молода людина завдяки її старанням здобула вищу освіту і працює для добра нашого народу.

*Стефа Балагутрак, референтка
Суспільної опіки 33-го Відділу США.*

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

Пожертви

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” склали: **25 дол.** – Мирослава Кузьо; **по 20 дол.** – Марія Кузьма, Софія Леськів; **10 дол.** – Олександра Боднар.

З різних нагод...

У світлу пам’ять матері **бл. п. Ярослави Іванишин**, колишньої членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, складаю **200 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Віра Еліяшевська.

Оксана Мельник, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу **св. п. Олександри Ошудляк** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.
Люба Гуралечко.

У світлу пам’ять **бл. п. Сяні Савчук**, дочки голови Округної Управи СУА у Нью-Йорку Надії Савчук, складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Округна Управа Округу СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Сяні Савчук**, дочки нашої членки Надії Савчук, складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Управа і членки 83-го Відділу СУА у Нью-Йорку.

Лідія Андрусишин, голова Відділу,

Анна Саф’ян, секретарка,

Лідія Закревська, скарбник.

У пам’ять **бл. п. Ірени Пік**, матері нашої членки Арети Недозірної, складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Романа В. Мурман, скарбник.

Замість квітів на могилу **бл. п. Анни Натини**, матері нашої членки Ярослави Мулик, на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” **по 25 дол.** складають 86-й Відділ СУА, Катерина Воловодюк.

Управа 86-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Дмитра Стасюка**, чоловіка нашої членки Дарії Стасюк, складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Дарії Стасюк з родиною висловлюємо щирі співчуття.

За Управу 89-го Відділу СУА в Кергонксоні, Н.-Й.

Меланія Кокорудз, реф. Суспільної опіки СУА.

Замість квітів на могилу **св. п. Сяні Савчук** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” склали: **по 20 дол.** – Зоя Турчин, Михайлина Баран, Розалія Головка, Дарія Барон, Филипа Стапай; **15 дол.** – Христина Головата; **по 10 дол.** – Меланія Кузів, Агнес Хоманчук. **Разом 155 дол.** Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Михайлина Баран, пресова референтка 89-го Відділу.

Замість квітів на могилу **бл. п. Романа Думи** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Дорогій Наталі висловлюю найщиріші співчуття.
Надя Цвях.

Замість квітів на могилу **бл. п. Софії Іванівної**, матері моєї приятельки Ліди Мітцик, складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Дорогій Лідії висловлюю найширші співчуття.

Надя Цвях.

Замість квітів на могилу **Сяні Савчук** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Дорогій Наді висловлюю найщиріші співчуття.

Надя Цвях.

Замість квітів на могилу **бл. п. Софії Іванівни**, мами членки 30-го Відділу Ліди Мітцик, складаємо **30 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Дорогій Лідії висловлюємо найщиріші співчуття.

Членки 30-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Сяні Савчук** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Дорогій Наді висловлюємо найщиріші співчуття.

Членки 30-го Відділу СУА.

*Щиро дякуємо нашим великодушним
жертводавцям!*

Екзекутива Союзу Українок Америки

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

Пожертви за січень 2006 р.

СИРОТАМ В УКРАЇНІ

У світлу пам’ять **бл. п. Анни Василик** для сиріт в Україні (через 86-й Відділ СУА у Ньюарку, Н. Дж.) склали: **по 100 дол.** – Стефа Феденишин, Любомир і Ірена Павловичі, Галина і Остап Якубовичі, Марія Шевчук-Чабан і Богдан Чабани, хор церкви св. І. Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.; **по 50 дол.** – Адя

Федаш, Роксана Стецура; **30 дол.** – Тереса і Роберт Бурбани; **по 25 дол.** – Орест і Любомира Бойки, Володимир і Катерина Воловодюки, Річард і Амі Сміт, Ілля і Марія Шевчуки, Іванна Мартинець; **по 20 дол.** – Джіль А. і Роберт Бертери, Річард С. і Трейсі Л. Гінауסי, Йосиф і Марта Сороки, хор у м. Томс Рівер, Ірена Білевич, Михайло і Оля Стащишини. Ігор і Ольга Луківи; **по 10 дол.** – Люба Гуралечко, Джон Калинович. **Разом 915 дол.**

Збірку провела Іванна Мартинець (86-й Відділ СУА, Н. Дж.).

З вдячності д-ру Володимирові і Галині Королям, які цікавляться нашим здоров'ям і обдаровують солодощами складаємо 50 дол. для сиріт в Україні. Шановним подружжю Королям бажаємо міцного здоров'я.
Марія і Мирон Кузьми.

У світлу пам'ять бл. п. Романа Думи Ірина і Ляриса Салаяк склали **25 дол.**

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА **НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ**

Анна Мотика склала **20 дол.** (через 56-й Відділ СУА у Норт-Порті, Фл.).

Зоя Филипович, скарбник.

30-ий Відділ СУА у Йонкерсі склав 500 дол. на сніданки дітям в Україні.

Надя Цвях, скарбник.

Марта Косарчин склала 20 дол. (через 69-й Відділ СУА у Санта Кляра, Ка.).

Оксана О. Мельникович склала 2,000 дол. на сніданки дітям в Україні.

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ “БАБУСЬ” В УКРАЇНІ

Софія Барусевич склала 10 дол. (через 56-й Відділ СУА у Норт-Порті, Фл.) на допомогу “Бабусям” в Україні.

З нагоди свят Різдва Христового і Нового Року членки **89-го Відділу СУА у Кергонксоні Н.-Й.** склали **100 дол.** для “Бабусь” в Україні.

Агнес Хоманчук, скарбник Відділу.

30-ий Відділ СУА в Йонкерсі склав 110 дол. для “Бабусь” в Україні.

Надя Цвях, скарбник Відділу.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

З нагоди Різдва Христового і Нового Року членки **89-го Відділу СУА у Кергонксоні**, разом з побажаннями веселих свят і щасливого Нового Року, склали **100 дол.** на Фонд Чорнобиля СУА.

Агнес Хоманчук, скарбник Відділу.

30-ий Відділ СУА у Йонкерсі склав 200 дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Надя Цвях, скарбник Відділу.

НА ДОПОМОГУ НАСТІ ОВЧАР

Дарія Витвицька склала **40 дол.** для допомоги Насті Овчар.

НА ОБЛАШТУВАННЯ КАНЦЕЛЯРІЇ СУА

З нагоди народження правнучки Джіни Христини складаємо **250 дол.** на перебудову канцелярії СУА (через 83-й Відділ СУА у Н.-Й.).

Люба і Павло Михайловичі.
Лідія Закревська, скарбник Відділу.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Пожертви за січень

500 дол. – д-р Любомир і Марія Явні (86); **330 дол.** – 36-й Відділ СУА, Ньюарк, Н. Дж.; **300 дол.** – Анна Куцан, Іл.; **240 дол.** – д-р Марія Дицьо (56); **220 дол.** – Basil & Priscilla L. Kuzyszyn (98); Оксана Стеранка (86), 89-й Відділ СУА, Кергонксон, Н.-Й.; **200 дол.** – Mary Bonanno (98), Матвій і Таїсса Мелешки (98), Юрій Р. Чорнобиль (47); **150 дол.** – Володимир та Уляна Дячуки; **110 дол.** – Данило і Люба Більовщуки (98), Maurice Galysz; д-р Володимир і Ірена Гренти (56), Ігор і Ксеня Гапії, Володимир і Богдана Слижі (83), 85-й Відділ СУА, Чікаго, Іл., 92-й Відділ СУА, Манвіл, Н. Дж.; **100 дол.** – George Kiebuzinski; **60 дол.** – д-р Ольга Сохан; **50 дол.** – Віра Сендзік (19); **25 дол.** – Ann Sulyma; **21 дол.** – Рената Бігун (28); **15 дол.** – Mary D. Chimow Charies W. Tuzawsky.

У пам'ять...

У другу болючу річницю відходу у вічність незабутньої донечки бл. п. **Лідії Наталії Децик** у її пам'ять складаємо **200 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 98-й Відділ СУА).

Продовження на стор. 36.

Петро ДОРОШКО

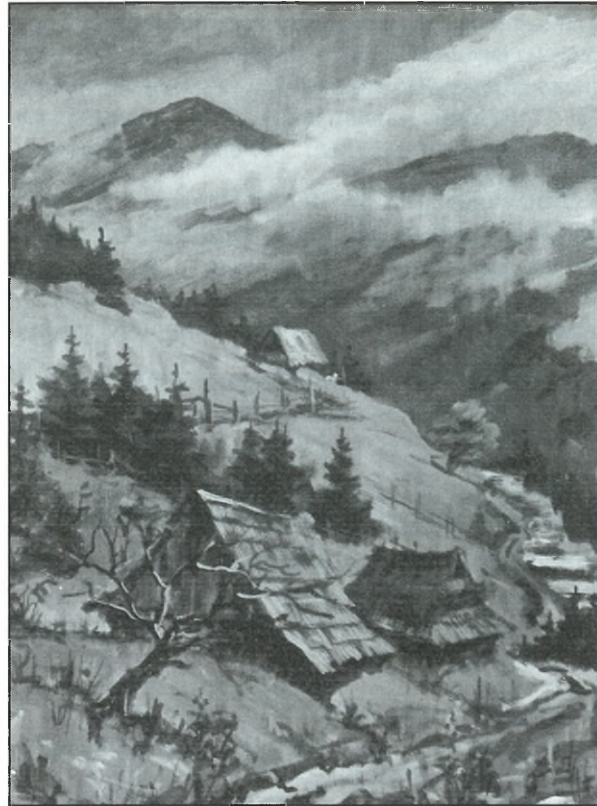
ВЕСНА НА ГУЦУЛЬЩИНІ

Позолочені сонцем трембіти
Розбудили гори і ліс,
І старі, і дорослі, і діти
У найкраще убрання вдяглись.

Закосичились трави шовкові,
Заквітчались долини й ліси.
На гуцулах кресані святкові,
Дорогі киптарі й череси.

Тож трембітам тепер трембітати –
Увійшли ручаї в береги,
Повернулась весна у Карпати
Розповзлися під сонцем сніги.

На росах, на водах,
На всіх переходах –
Розкотом весняні громи!..
На горах, на зворах,
То шелест, то шорох –
Шуми, Черемоше, шуми!..

Орест Манюк. Із приватної збірки Анни і Володимира Саф'янів.

ЗА КАРПАТСЬКУ УКРАЇНУ

Був холодний, непривітний березень 1939 року. Темні брудні хмари покрили верхи Карпат. Зловіщо завивав вітер, а ялиці та смереки стогнали жалібно.

Між горами, над самою рікою Тисою, розкинулося маленьке гірське село Велика Копаня, по самій середині дороги з Королева над Тисою до Хусту. Маленькі білі хатки хилилися до стіп гори, немов курчатка до квочки.

Гарне село Велика Копаня.

Та тепер густа мряка закутала хатки й на крок не видно. Чути тільки дзвони малої церковці. Не втихають. Б'ють на тривогу. “Люди, готуйтеся! Ворог наступає!”

Село ніби вимерло. Жінки й діти поховалися по хатах, а чоловіки побігли що скорше на широку долину перед селом, де вже були Карпатські Січовики. Вони з поспіхом копали рови та підготовляли набої до скорострілів. У далечині стояло мадярське військо з танками, готовими до наступу.

Хата дядька Івана на самому краю села. Дядько і його старший син Василь пішли окопи копати. А в хаті залишилася тільки мати з Марічкою та Оленкою, що ще в школу не ходять, і Петром, що ось восени в п'яту клясу піде.

– Мамко!

– А що тобі тра – синку?

– Мамко, пустить мене до тата. Я теж хочу воювати.

– Ні синку, ти ще маленький!

– Мамо, я вже великий. Я теж хочу допомогти січовикам, – і малий Іванко притулювся ніжно до мами.

Мама довго думала. Чоловік і старший син там. Чи повернуться? Ще й це мале хоче йти! Єдина потіха! Що робити?..

– Та йди вже, сину, коли так дуже хочеш. Нехай Матінка Божа охороняє тебе від усього злого! – Вона перехрестила його, зняла свій хрестик і повісила йому на шию.

– З Богом! – і малий Петрик зник за дверми.

Засапаний, змучений прибіг Петрик до окопів і зразу до команданта.

– А ти що тут робиш, Петрусю? Біжи швидше в село, сховайся в хаті, щоб тебе куля не зловила.

– Ні, пане команданте! Я хочу бути з вами. Хочу помагати.

– Помагати хочеш? Та яка ж поміч з тебе. Та ж ти ще малий!

– То не шкодить. Я вже, що накажете, буду робити, тільки не посилайте додому, – сказав малий Петрусь твердо й переконливо.

– Ну, коли так, то ходи зі мною. Рушниця для тебе буде затяжка, але набої до скорострілів подавати зможеш, – і він повів усміхненого Петруся до окопів.

– Ось, знайомтесь. Це Федір Тимко, а це дядько Степан. А це, – і командант показав на Петра, – Петро, син дядька Івана, що ось на тому боці окопів сидить. Сам зголосився. Хоче допомогти нам. Буде вам набої подавати.

– От і гаразд, – сказав дядько Степан. – Нам саме такого й треба. Ставай коло мене, хлопче!

У цій хвилині загули танки, піднявся страшний крик. Мадяри почали наступ.

Не в силі були боротися січовики проти ворожої переваги. Рішено відступати.

– Відступаємо! – дав наказ командант. – Але, щоб ми відійшли безпечно і мадяри нас не взяли в полон, то хтось мусить затримати ворога, поки ми дійдемо до ріки.

– Я залишаюсь! – піднявся сивоволосий дядько Степан.

– І я, – сказав Федір.

Петрусь уважно дивився на команданта.

– Пане команданте, позвольте й мені залишитися, – сказав він нарешті й міцно стис у руках стрічку набоїв, що їх саме мав подати дядькові Степанові.

– Петрусю, ходи з нами! Хтось інший тебе заступить. Вороги не помилують, вб'ють тебе!

– Ні, пане команданте! З вами йде багато, а тут треба такого, як я. Мене кулі не беруть, – дядьку Степане, а правда, могу остатися?

– Та нехай лишається, пане команданте. Як буде зле, то ми його вишлемо додому.

Скоро відступали січовики в напрямі на Рокосів – Хуст. Один за одним зникали вони під берегом Тиси. Затихала поволі стрілянина, тільки з одної ями весь час вилітали стріли й били ворогів. Там сиділи три січовики. Сивоволосий дядько Степан – коло скоростріла. Коло нього малий Петрусь набої подавав, а далі Федір – розглядався, де найліпше стріляти, щоб більше ворогів знищити – і чи січовики вже в безпеці.

Останній січовик добіг до річки, ворог підсувався щораз ближче. У мряці видно вже сірі постаті й танки. Смертельно ранений упав Федір, Петрусь почав кидати гранати, щоб дядькові Степанові легше стрілялося. Та ворожа куля поцілила й дядька Степана. У праву руку.

– Петрусю, бери й стріляй. Я покажу як.

* * *

Другого дня ранком, тільки малярське військо забралось з села, зажурені й сумні вийшли мешканці Великої Копані на площу, де вчора так геройськи билися Карпатські Січовики!

Там – спертий на скоростріл – лежав малий Петрусь. На обличчі – усмішка, ніби живий. А на грудях – засохла кров.

У саме серце поцілів ворог маленького борця за Україну.

Л.

Продовження зі стор. 33.

У пам'ять десятиї річниці відходу у вічність мого незабутнього батька **св. п. Сяха Кульчицького** складаю **1,000 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 108-й Відділ СУА), у тому: **880 дол.** – на чотирирічну

стипендію для студентки медицини у Львові та **120 дол.** для учениці сирітки. **Д-р Олег Кульчицький.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА,
М. Оріся Яцусь, скарбник стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за листопад 2005 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На новостворений Тривалий Фонд ім. Віри Менцінської **5,000 дол.** склала Віра Менцінська.

На Меморіальний Фонд ім. Анни Байко, Марії і Миколи Стисловичів **1,000 дол.** склала **Оксана Байко.**

На Меморіальний Фонд ім. Марти Кушнір Бобак **1,000 дол.** склали Мирослав і Анна Кушнірі та Роксоляна Луців.

To the **Anna Tynsky & Martin Fenchynsky Memorial Fund \$100** was donated in memory of **Wasył Pyszchymuke** by **Katherine E. Zadoretzky.**

ПОЖЕРТВИ

5,000 дол. – Micros Retail System; **3,000 дол.** – Самопоміч Нью-Джерзі Федеральна Кредитівка; **по 2,000 дол.** – Союз Українок Америки, Товариство "Самопоміч", Відділ у Ньюарку, Нью.-Дж., Зоряна Гафткович і Микола Дармохвал, Ресторан "Веселка", Н.-Й., 1-й Відділ СУА з нагоди 80-ліття заснування, Юліян Куляс, Стефан і Ляриса Сигіди Пелешук, д-р Аскольд і Роксоляна Лозинські, Ярослав і Ірина Куровицькі, Євген і Наталія Змий (Pfizer Foundation); **1,100 дол.** – д-р Андрій і Тетяна Тершаківці; **по 1,000 дол.** – Mary Pressey, Володимир і Катерина Були; **545 дол.** – Марія Оксана Бачинська; **по 500 дол.** – Ольга Лешук, Володимир і Богданна Слижі; д-р Василь і д-р Теодора Федорціви, Михайло Сосяк, Надія Масик, Василь і Ольга Балабани, Лідія Кий, Богдан і Лідія Гайдучки, д-р Іван і Марія Фізери, Оксана Олач; **по 250 дол.** – д-р Стефан Стецура, СУМА (Йонкерс) Федеральна Кредитівка; **по 200 дол.** – Зенон і Марія Коциловські, Богдан Одежинський, д-р Павло Луців, д-р Роман і Анна Алиськевичі; **150 дол.** – Оріся Мішко; **по 100 дол.** – Olga Poliwka (Ukrainian Village Properties, Chirago, Il.), Pearl Dent, Allan & June Feldman, W. C. & Marie Stitch, Joseph & Ingrid Hucal, Валентина Кузьмич д-р Леонід і Оксана Мостовичі, Ярослав і Віра Криштальські, Ольга Сливка, Михайло і Мирослава Янковичі, Люба Фірчук, Стефан Волянник, Марія Бартосевич, Катерина Кунька, Юрій і Мирослава Граби, Анна Гамука, проф. Володимир Пет-

ришин, Наталія і Галина Притули, д-р Євген Стецьків, Володимир і Анна Козицькі, Юрій Струтинський, Іван Стецура, Надія Мандрусяк, Віра Сусь і Олександр Данилишин, Тереса Бень; **85 дол.** – Стефан Киньо; **60 дол.** – Марія Рейнарович; **50 дол.** – Paul & Tamara Shelton, Margarete Kiec, Dr. Daniel & Aline Swistel, Анна Гбур, Люба Вижницька, Євген і Євгенія Івашківи, Олена Качала, Ярослав і Катря Червоняки, Марія Томоруг, Володимир і Володимира Васічки, Ірена Плис, Ждана Скальська; **35 дол.** – Ольга Кулинич; **по 25 дол.** – John Tynes, Люба Сілецька, Дмитро Січ, Орест і Лідія Глюти, Марія Крижанівська; **по 20 дол.** – Марія Кузьма, Любіна Лапчак, Славко і Надія Новицькі, д-р Володимир і Анна Рак, Микола і Софія Лесківи; **15 дол.** – Рома Шуган; **10 дол.** – Софія Лонишин; **5 дол.** – Вадим Бузан.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Гю Рейні** складаю **100 дол.**

Д-р Ярослав Рожанковський.

У пам'ять **бл. п. Лідії Оришкевич** складаємо **200 дол.** **Анастасія, Ярکو, Ілона і Лада Сочинські.**

У світлу пам'ять дорогої **бл. п. Лідії Оришкевич** складаю **50 дол.** Родині висловлюю щирі співчуття.
Дарія Самотулка.

У пам'ять **бл. п. Юрія Костіва** склали: **1,000 дол.** – Дарія, Марійка і Андрій Костіви; **500 дол.** – Стефан і Володимира Сливоцькі; **250 дол.** – Микола і Оксана Яремки; **200 дол.** – Роман і Клавдія Стефанюки, Тамара Сидоряк; **125 дол.** – Володимир і Емілія Щур; **по 100 дол.** – Олександра Юзенів, Об'єднання Українців Америки "Самопоміч", Відділ Н.Й.; **по 50 дол.** – Дмитро і Стефанія Косовичі, Євген і Євгенія Івашківи, Віра Березовська і Василь Никифорок, Олександра Крумшин, Роман і Марта Юзеніви, Андрій Юзенів, Ніна Самокіш, Марія Борковська; **30 дол.** – Теодізій і Ольга Зазулі; **по 25 дол.** – Олег і Оксана Лопатинські, Анастасія Гірняк, Ярослава Рубель, д-р Володимир і Анна Рак; **по 20 дол.** – Надія Савчук, Галина Цігаш, Семен і Павло Літепли.

Закінчення в наст. числі.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— англійська секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довкілля

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська
Христина Хомин-Іжак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Катерина Воловодюк
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Діонізія Брочинська
Люба Кушнір-Дріянська
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью-Йорк
— Північний Нью-Йорк
— Нью-Джерсі
— Огайо
— Чикаго
— Нова Англія
— Центральний Нью-Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Марія Томоруг
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Гой

— голова
— членка
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадніченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Christina M. Jarema
Roma Shuhan
Renata Zajac
Kateryna Nemyra
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary (engl.)
— Financial Secretary
— Treasurer
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Kateryna Wolowodiuk
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Dionisia Brochynsky
Luba Kushnir Dryansky
Uljaná Hlynsky

— Detroit
— Philadelphia
— New York City
— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Ulana Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Maria Havryluk

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwomen
— Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Health and Environment Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Nadia Cwiach
Maria Tomorug
Anna Rak
Lidia Zakrewsky
Lesia Goj

— Chairwoman
— Member
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwia@unwla.org
Website: www.unwla.org

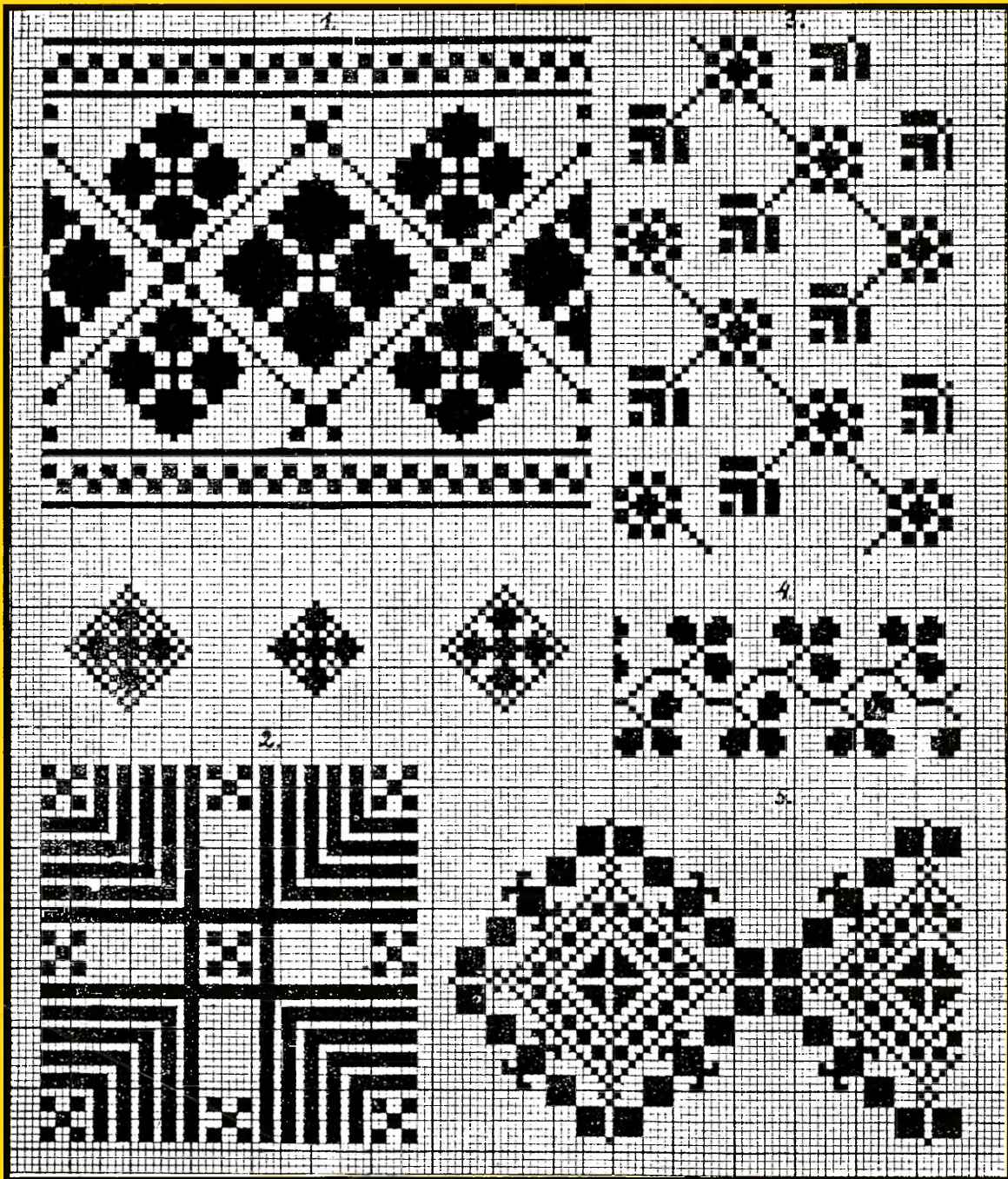
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 9:00 – 11:30

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Взори з Чернігівщини.

- Ч. 1. Взір із пошевки у с. Комань, пов. Новгород Сіверський, ч. 2. взір із хустки в Конотопському повіті,
ч. 3. взір із рукава в Кролевецькому повіті, ч. 4. взір із полика в Конотопському повіті,
ч. 5. взір із с. Собич у Кролевецькому повіті. Із збірки П. Литвиної.
"Українські взори", серія V, ст. 6. Copyright Our Life.